

«Feu memòria dels vostres dirigents, que us van anunciar la paraula de Déu; considereu el resultat de la seva vida i imiteu la seva fe.» (He 13,7)

Església de Tarragona

Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat

Núm. 2

Febrer de 2013

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

2

Tarragona, febrer de 2013
3a època. Núm. 473

Secció oficial

Arquebisbe

Recés de Quaresma i Exercicis espirituals.....	43
Anunci de la Visita pastoral als dos arxiprestats de Tarragona.....	44
Clausura de la Visita pastoral a l'arxiprestat del Baix Camp.....	45
<i>Als Quatre Vents</i>	
432. Què és la Fe.....	48
433. El primer i l'últim dels nostres Bisbes màrtirs	49
434. L'acollida dels emigrants	50
435. El Nen Jesús de Praga.....	51
Activitats pastorals de l'Arquebisbe durant el gener.....	52

Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments del mes de gener de 2013	57
Reunions n. 261 i 262 del Consell episcopal	57
Reunió n. 263 del Consell episcopal	58
Decret d'extinció de fundacions pies a 50 anys de la seva creació	59
Decret dispensant el compliment del precepte en les solemnitats de sant Josep, espòs de Maria i de sant Jaume, apòstol.....	60
Decret modificant alguns articles dels Estatuts del CDP	61
Estatuts actualitzats del Consell Diocesà de Pastoral (CDP).....	61
Decret convocant eleccions parcials de representants al CDP	66

Secció documental

Benet XVI, papa

Missatge per a la Quaresma de 2013	67
Missatge per a la XXI Jornada mundial del malalt	70
<i>Audiències generals en l'Any de la fe</i>	
Fou concebut per obra de l'Esperit Sant.....	72
I es féu home	74
Crist, mitjancer i plenitud de tota revelació	77
Crec en un Déu	79
Crec en un Déu, Pare totpoderós.....	82

Defuncions

P. Gonzalo Nicolás García, o.c.d.....	85
Mn. Francesc Benet i Marimon, pvre	86

(46 p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 23 26 11 ext. 207. 43003 Tarragona

Portada: Talla de santa Tecla: fusta daurada i estofada amb afegits de llautó: anònim (s. XVI). Prové de la Catedral

Fotografia: cedida pel Museu Diocesà

Dip. Legal: T. 2 – 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat
Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

EL RECÉS DE QUARESMA I ELS EXERCICIS ESPIRITUALS

carta al clergat de 9 de gener de 2013

A tots els preveres i diaques de l'arxidiòcesi de Tarragona

Molt estimats en el Senyor,

Unes paraules per dir-vos que, com l'any passat, els exercicis espirituals que organitza l'Arquebisbat tindran lloc al Seminari Menor de Tarragona.

Els exercicis seran del 18 al 22 del proper mes de febrer. Començaran el dia 18, dilluns, a les 4 de la tarda, i acabaran el divendres dia 22 després de dinar. Els impartirà l'arquebisbe Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell.

El mateix dilluns 18 al matí hi ha el recés de Quaresma per al clergat, que farem a la capella major del Seminari. Aquest any ens l'oferirà Mons. Mateo Zuppi, bisbe auxiliar de Roma, que pertany a la Comunitat de Sant Egidi.

Un any més us animo a apuntar-vos als exercicis espirituals per a viure aquests dies de recés i de pregària compartida amb altres preveres i diaques. Al juliol, com aquests darrers anys, farem també una segona tanda d'exercicis.

Com ho demostra una llarga experiència, els exercicis espirituals són un instrument molt idoni i eficaç per a trobar-nos amb Déu i amb nosaltres mateixos. Es tracta de fer un repòs espiritual per a submergir-nos en la meditació i en la pregària. Són dies de silenci fets pregària, també per a descansar i per a veure la tasca pastoral amb més perspectiva i, per tant, amb més objectivitat. En sortim sempre enfortits i engrescats per a viure amb més intensitat la nostra vida de relació amb Déu, el Crist i l'Església i el nostre ministeri pastoral. En aquest Any de la fe pot ser un bon moment per a enfortir-la i desitjar comunicar-la amb més força.

Com faig cada any, procuraré estar al final una estona amb vosaltres, i durant aquests dies pregaré especialment pels qui hi participeu. Us demano que no deixeu de pregar per mi i per les meves intencions, que són també vostres. Amb molt d'afecte, us envio la meva benedicció.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

ANUNCI DE LA VISITA PASTORAL A TARRAGONA

carta de 21 de gener de 2013, solemnitat dels sants màrtirs Fructuós, Auguri i Eulogi

Als preveres, religiosos i religioses, laics i laiques amb missió pastoral, membres d'instituts seculars i fidels dels arxiprestats de Tarragona Centre i Perifèria.

Molts estimats en el Senyor: en començar aquestes ratlles voldria fer meves de nou les paraules que l'apòstol Pau va dir a Bernabé, les mateixes que he escrit en les altres visites pastorals: «Anem a visitar els germans a cada una de les ciutats on vam anunciar la paraula del Senyor i vegem com estan» (Ac 15,36).

Aviat començaré la Visita pastoral als vostres arxiprestats. Gràcies a Déu, durant aquests més de vuit anys que sóc el vostre arquebisbe ja he visitat moltes vegades totes les parròquies dels arxiprestats de Tarragona Centre i Perifèria. Però com diu el Directori per al ministeri pastoral dels bisbes: «La visita pastoral és una de les formes, confirmada per segles d'experiència, amb la qual el bisbe manté contactes personals amb el clergat i amb els altres membres del poble de Déu. És una oportunitat per a reanimar les energies dels agents evangelitzadors, felicitar-los, animar-los i consolar-los; és també l'ocasió per a convidar tots els fidels a la renovació de la pròpia vida cristiana i a una acció apostòlica més intensa» (n. 220).

Prepararem aquesta visita amb els vostres rectors i espero que a cada parròquia els ajudeu a preparar-la com ens ho recorda el concili provincial Tarraconense de 1995: «El Concili disposa que la visita pastoral s'adapti als requeriments i situacions d'avui i sigui un moment fort i dinamitzador de la comunió i de la missió de l'Església local. Que en cada diòcesi es prepari conjuntament amb els preveres del lloc o amb els de l'arxiprestat; al seu torn, els preveres la prepararan amb els respectius consells de pastoral» (R. 124). Com vaig escriure també en les altres visites pastorals, no vull ocasionar cap molèstia ni demano coses extraordinàries, sinó la vida que feu normalment, sense exagerar res. Aquesta serà la millor manera de conèixer la realitat tal com és.

Encomanem-nos a santa Maria, sota l'advocació de la Mare de Déu del Claustre, perquè ens acompanyi en aquest camí. Ara que l'acabem d'encetar, aprofito per desitjar-vos de tot cor que tingueu un any nou ple de les alegries del Senyor. Amb tot el meu afecte, la meva benedicció,

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

CLAUSURA DE LA VISITA PASTORAL AL BAIX CAMP

homília de 27 de gener de 2013 durant la Missa estacional tinguda a la església parroquial de Sant Andreu de la Selva del Camp

Benvolgut Mn. Joan Curieses, rector de la Parròquia; Mn. Ramon Martí, arxiprest, preveres concelebrants, diaques, religiosos i religioses, laiques amb missió pastoral, germans i germanes en Crist ressuscitat.

Avui és un dia de molt de goig per a mi. Amb aquesta eucaristia donarem per acabada la visita pastoral que durant aquests mesos he fet a les vint-i-dues parròquies de l'arxiprestat del Baix Camp. Queden algunes visites per fer, però serà més endavant.

Com he repetit moltes vegades, la visita pastoral del bisbe la faig per a complir amb el meu ministeri de bisbe. He procurat dedicar un temps a vosaltres per a conèixer-vos i estimar-vos més: He vingut per a conèixer i per a dialogar sobretot amb les persones, en primer lloc amb els preveres, els vostres pastors, col·laboradors insubstituïbles, dels quals em sento especialment pare i pastor i als quals dono les gràcies de cor per haver preparat la visita tan bé i per la companyia que m'heu fet en tot moment. Us puc dir que he passat moments molt bonics.

Durant la visita he pogut parlar també amb tots vosaltres: comunitats de religioses i religiosos, laiques amb missió pastoral, consells parroquials, catequistes, professors de religió, voluntaris de Càritas, Mans Unides, malalts, fidels... Institucions, especialment els ajuntaments. M'ha servit aquest temps de gràcia que és la visita pastoral per a conèixer millor els pobles i les comunitats cristianes, les seves vides, dificultats i esperances. He vingut per escoltar-vos i també per aprendre, i us puc dir que m'heu ajudat de veritat. He vingut també per a transmetre el que el Senyor ha posat en el meu cor, he vingut a vosaltres com a pare i pastor per a procurar ajudar-vos en la vostra vida cristiana.

No hi ha dubte que la visita pastoral ajuda a enfortir els lligams eclesials, a sentir-nos Església de Jesucrist, a poder conèixer el bisbe, successor dels Apòstols. He procurat recordar a totes les comunitats parroquials el missatge de Jesucrist, la bona nova del Senyor. I he volgut, amb vosaltres i per vosaltres, fer pregària i desvetllar totes les vocacions en el si de la comunitat cristiana: vocacions al sacerdoti, però també a la vida religiosa, familiar i als diferents ministeris de servei a les parròquies: lectors, catequistes, missió pastoral... Us demano perdó si no he arribat a tot allò que esperàveu i si us he ocasionat alguna molèstia. Us he encomanat sempre a santa Maria, la Mare del Senyor i mare nostra, perquè m'ajudés per tal que la visita pastoral tingués els fruits de santedat que tots esperem.

Us voldria repetir allò que he dit també moltes vegades:

Val més perdre la vida que la fe. Pensem sempre com vivim la fe que ens han deixat els nostres pares. Què és un cristià, un catòlic. És aquell que procura viure aquestes dimensions de la fe: Conèixer i acceptar el credo (creure: la fe), celebrar aquesta fe en la litúrgia i en els sagraments, viure la fe en la vida personal i comunitària, que té com a element essencial la caritat, l'amor, començant pels més propers, i sempre fixant-nos en els més necessitats. I una altra dimensió de la fe és la pregària. I, finalment, donar a conèixer aquesta fe cristiana, ser testimonis del Crist enmig d'aquest món.

Tenim unes arrels cristianes, que ens omplen d'orgull:

Venim de la predicació de sant Pau. Som custodis de la vida i martiri dels protomàrtirs hispànics: el bisbe Fructuós, i els seus diaques Auguri i Eulogi. Els nostres avantpassats ens han deixat un tresor d'art, de cultura, de tradicions, d'exemples de vida cristiana, de sants, molts d'ells desconeguts, altres màrtirs, ben recents. D'aquí han sortit missioners i missioneres, persones que han donat i estan donant la vida pels altres. Han passat imperis, generacions, guerres, desgràcies, i la fe cristiana continua. No s'acabarà l'Església, encara que depèn de nosaltres. Cada generació ha de transmetre la fe a la següent.

Sembrem. Déu ens demana sembrar. Ell farà créixer. Sembla una bogeria tirar la llavor que es pot menjar a terra, on sembla que es podrà, però fa falta que hi hagi aquest treball, perquè després Déu donarà l'increment.

Malats. He tingut la sort de visitar molts malalts. Són un tresor per a l'Església i per a la societat. M'emociona veure com els cuideu. Ens ajuden a nosaltres. Ens fan treure el millor de nosaltres mateixos. Hem de respectar la vida des del començament fins al final: els cristians diem, convençuts, no a l'avortament i a l'eutanàsia.

Avui és tercer diumenge del temps durant l'any

La primera lectura, treta de Nehemies, narra la restauració del poble d'Israel i de la seva vida comunitària després de l'exili a la Jerusalem reconstruïda. És un gran moment de la història del poble de Déu, una anticipació de la restauració definitiva que farà Jesús. La segona lectura recull l'ensenyament de Pau sobre la naturalesa de la comunitat cristiana, entesa com un cos que té per cap Crist, vivificat per l'Esperit i enriquit amb dons i actuacions diverses i complementàries. La lectura evangèlica recull la presentació solemne que Jesús fa d'ell mateix com a Messies anunciat pels profetes i enviat per Déu.

Després del pròleg, amb la predicació de Joan Baptista i el baptisme de Jesús, Lluc explica el principi de la predicació de Jesús a la seva terra. I Jesús ho fa apropiant-se el que Isaïes havia dit del profeta enviat per Déu per a consolar el poble i reconstruir Jerusalem. En aquest passatge Jesús es presenta com enviat per Déu, ungit per l'Esperit de Déu, portador d'una missió de consol i alliberament, anunciador i realitzador de l'amnistia de Déu, d'un temps en què hauria de regnar la gràcia i la misericòrdia.

A vegades es practica un cert reduccionisme en la interpretació d'aquest text com si només s'hi anunciés una intervenció de Déu per alliberar materialment els pobres d'aquest món. Tot el que el profeta diu són signes d'una realitat més profunda i englobant que és «l'any de gràcia de Déu», el temps del perdó i de la misericòrdia, de l'amor i de la salvació. La paraula més nova de Jesús ve més tard: «Avui es compleix aquesta Escriptura», amb la qual cosa ell mateix es presenta com a profeta de l'Aliança i messiès de la Salvació. Aquest avui de Jesús abasta tots els temps i llocs habitats per ell. Ell és la gran ocasió, el gran moment de salvació per al món. En aquest «avui» hi ha la nostra vida, la nostra terra, la nostra cultura, i hi som cada un de nosaltres.

Estiguem atents per a no empobrir la figura ni l'obra de Jesús. Jesús no ha vingut a aquest món a resoldre els problemes socials o econòmics. Ve a obrir un temps de gràcia i d'aliança entre Déu i nosaltres. Com a conseqüència d'aquesta relació nova amb el Déu de la Vida, hi haurà justícia per als pobres i salut per als malalts. Crist ve a renovar la vida sencera, però cal tenir cura de no empobrir la seva missió ni alterar l'ordre i la importància de cada cosa.

Aprenguem el que va passar a Natzaret: els qui es trobaven més a prop d'ell no el van creure, no van voler admetre que ell pogués ensenyar-los cap cosa nova. L'excessiva confiança no els va deixar acollir la paraula de Jesús amb fe veritable. Finalment, aprenguem a estimar l'Església per allò que ella és i per allò que ha de ser: cos de Jesús unificat i vivificat pel seu esperit. No confonguem l'ésser de l'Església amb els nostres pecats. Aquest és el sofisma permanent dels seus detractors. En cada celebració de l'eucaristia es repeteix el gest de Jesús: aquí i ara es compleix aquesta paraula per a cada comunitat, per a cada un dels seus membres.

Dono gràcies a Déu i a tots vosaltres per la visita pastoral. Em teniu sempre a la vostra disposició. Que Déu beneixi les vostres famílies, les vostres il·lusions i treballs; que us conforti en les penes, i us doni el goig i la pau que només ell us pot donar. Que la Mare de Déu us obtingui del seu fill, Jesucrist, les gràcies per a perseverar en la vostra vida cristiana.

Escrits setmanals “Als quatre vents”

432. QUÈ ÉS LA FE

6 de gener de 2013

En aquesta festa de l'Epifania, en la qual tenim tan present l'evangelització de tot el món, us proposo que reflexionem sobre alguna cosa tan central en la vida cristiana com és la fe. Encara que va arrencar el 2012, pràcticament tot 2013 està convocat per Benet XVI a ser l'Any de la fe.

Però què és la fe? S'ha donat a vegades una resposta poc adequada: creure en el que no es veu. És millor una altra definició: creure per la paraula d'un altre. Perquè hi ha una fe humana que ens fa creure en un metge quan ens diu que hem d'operar-nos, o en un pilot que ens diu que volem a una alçada de 10.000 metres, o en una persona que ens diu quin és el seu país d'origen, sense que comprovem personalment aquestes dades. I hi ha, sobretot, una fe en Déu, que també parla a la humanitat, a cada un de nosaltres, amb paraules inaudibles, en la nostra consciència, en el nostre cor. És el Déu «no dels filòsofs, no dels pensadors, és el Déu de Jesucrist», com deia Pascal. En efecte, a través de l'encarnació del seu Fill, ens ha revelat la seva mateixa essència: Déu és amor i vol el millor per a nosaltres.

La fe és un do gratuït, però en la llibertat de cada persona hi ha acceptar-lo o rebutjar-lo, el mateix que quan rebem un regal: podem no voler-lo, o recollir-lo i ficar-lo en un armari o deixar-lo a les golfes, o posar-lo, en canvi, en un lloc central de casa nostra i de la nostra vida.

Aquestes idees les vaig exposar ja a la Carta pastoral del mes d'octubre passat, però em sembla oportú tornar-hi a reflexionar. No són conceptes teòrics i la prova és com influeix la fe, per a bé, en la vida d'innombrables persones. Algunes, com els màrtirs que a finals d'any seran canonitzats, són proves irrefutables de com, per la fe, van arribar a donar les seves vides.

L'Any de la fe ha de servir —deia també a la Pastoral— per a intensificar el testimoniatge de la caritat. L'apòstol Jaume ens va deixar una carta que ens interpella així: «De què servirà, germans meus, si algú ens diu que té fe, si no ho demostra amb obres?» L'apòstol imagina que algú que no té vestits ni menjar ve a nosaltres i el despatxem dient-li: «Vés en pau, abriga't i alimenta't.»

No podem treure'ns els problemes de damunt d'aquesta manera, com si per ser aliens no existissin. Encara més: no són aliens per a un cristià, sinó que hem de sentir-los com a propis. I ens pot ajudar aquella afirmació de Jesucrist que qualsevol obra de misericòrdia que fem a un necessitat és com si a ell mateix la féssim.

Desitjo per a aquest any que els sacerdots prediquin sobre el Credo, que tots els fidels llegim la Bíblia i el Catecisme de l'Església catòlica, on s'expliquen les veritats de fe i les propostes morals de l'Església, sabent que la fe, si bé és un acte personal, no és un acte solitari. La vivim en comunitat de deixebles de Crist, que això és l'Església.

433. EL PRIMER I L'ÚLTIM DELS NOSTRES BISBES MÀRTIRS

13 de gener de 2013

Aquest any la celebració de la solemnitat de Sant Fructuós i els seus diaques Auguri i Eulogi —el proper dia 21— té una significació especial, perquè la memòria del primer bisbe màrtir coincideix amb els preparatius per a la beatificació de l'últim prelat que va trobar martiri a les nostres terres, el Dr. Manuel Borràs Ferré, bisbe auxiliar del cardenal Francesc d'Assís Vidal i Barraquer.

L'any 1933 el cardenal arquebisbe de Tarragona va fer una petició al papa Pius XI, justificada en el fet que «sóc ja vell i em sento malalt». Va demanar un bisbe auxiliar, càrrec per al qual va proposar el seu vicari general, el Dr. Borràs, de qui va dir que «fa vint anys que no es mou del meu costat».

Manuel Borràs només va poder exercir aquest càrrec durant tres anys, perquè el 1936, en esclatar la guerra, va ser detingut i conduït, com el Cardenal, a la presó de Montblanc, però els van tancar en llocs diferents, i mentre el Cardenal va ser rescatat, el seu auxiliar va restar reclòs. Allí va romandre unes setmanes, fins que el 12 d'agost de 1936, cap a les tres de la tarda, un camió se'l va emportar amb el pretext de conduir-lo a Tarragona per a fer-li un interrogatori. En passar pel coll de Lilla, el vehicle es va aturar, li van ordenar baixar i els seus guardians li van disparar i van cremar el cadàver.

La memòria del bisbe Borràs sempre ha estat molt present a l'Església de Tarragona, i anys més tard es va presentar a Congregació per a la Causa dels Sants de la Santa Seu la causa de beatificació, que ha anat prosperant al costat de moltes d'altres màrtirs de la persecució religiosa durant la Guerra Civil de 1936 a 1939.

La Parròquia de Sant Sebastià de la Canonja, d'on era natural, també l'ha recordat molt particularment. L'any 1971 el cardenal Benjamín de Arriba y Castro va oficiar una missa solemne en aquesta parròquia, i a l'homília el va definir com a «successor de sant Fructuós i els seus diaques en la fe i en el servei de l'Església de Crist». D'aquell dia queda constància per la inauguració que es va fer d'un monument a la memòria del Bisbe, davant de l'església, obra de l'escultor Bruno Gallart, dirigit per Salvador Martorell, un altre canongí il·lustre.

El proper 27 d'octubre d'enguany, si Déu vol, tindrem el goig de veure elevats als altars tants cristians, sacerdots, religiosos, religioses, laics i laiques, que van donar testimoni de la seva fe amb les seves vides, seguint les petjades dels primers màrtirs.

Quan l'Església els posa com a exemple, no entra a jutjar els fets històrics que van tenir com a marc, sinó que es limita a exaltar la seva fe en Déu, la seva bondat, la seva mansuetud i amor als altres, el perdó als seus botxins, seguint l'exemple de Jesucrist, que va donar la vida per tots i va morir també perdonant.

434. L'ACOLLIDA DELS EMIGRANTS

20 de gener de 2013

A finals de l'any passat, Benet XVI va escriure un missatge per a la Jornada Mundial de l'Emigrant i del Refugiat que a Espanya se celebra aquest diumenge, 20 de gener de 2013. Val la pena prendre'l en consideració, amb més raó perquè el flux migratori ha estat tan elevat que el que abans era estrany ara és normal: trobar cada dia moltes persones procedents d'altres països i cultures que han arribat a la nostra terra a la recerca d'un futur millor. Només cal prestar atenció als noticiaris per advertir que milions de persones es desplacen dels seus països d'origen a altres veïns o llunyans fugint de la misèria o de la guerra, que és la més gran de les misèries, o d'una dictadura que no els permet viure en llibertat.

Però no cal seguir les notícies, coneixem aquestes persones perquè estan entre nosaltres, enmig dels cultius agrícoles o dels treballs ciutadans. Han arribat de maneres molt diverses, des de viatjar en avió a fer-ho en pastera, i amb freqüència deixant part o la totalitat de les seves famílies als seus llocs d'origen, siguin d'Amèrica Llatina, del Magrib o dels països de l'Est per citar les procedències més habituals.

Cal intentar posar-se amb la imaginació al seu lloc per a comprendre les ferides que pot produir-los la separació dels seus familiars i amics i el desarrelament dels seus països. La gran majoria no vénen per set d'aventura, sinó per qüestió de necessitat. Tenen dret, per tant, a una acollida, que per a tots és un deure, però per als cristians és a més una necessitat moral ineludible. A l'encíclica *Caritas in veritate*, el Papa va escriure: «Tot emigrant és una persona humana que, com a tal, té drets fonamentals, inalienables, que han de ser respectats per tots i en qualsevol situació.»

És cert que arriben a un país que actualment es troba en crisi, i que els mitjans no són il·limitats, però no només es tracta d'assistència material, hi ha altres

formes d'ajuda, com la comprensió, les facilitats d'acollida per a una integració més plena, el respecte a les seves creences, el fet de tractar-los com a nosaltres ens agradaria ser tractats si ens trobéssim en les seves circumstàncies.

Així ho fa l'Església a través de les seves múltiples iniciatives, com les oficines d'immigració i Càritas, en què nombrosos voluntaris —als quals vull agrair expressament la seva tasca impagable— ajuden els nouvinguts a establir-se, resoldre la seva situació jurídica, trobar un treball i cobrir qualsevol altra contingència. Els ajudem i alhora ens ajuden. Quantes famílies tenen el goig de comptar amb alguna d'aquestes persones per a atendre ancians que viuen sols o per a ocupar-se dels nens!

No vull acabar sense posar aquesta tasca d'atenció sota la protecció de la Sagrada Família, que va ser emigrant i refugiada a Egipte passant sense dubte les penúries que tanta gent passa en l'actualitat. Jesús i els seus pares van trobar a l'exili la protecció que al seu país els faltava per la política d'Herodes. Mai no sabrem els noms dels qui els van prestar ajuda, però nosaltres hem de ser com ells, acollint els qui arriben a casa amb generositat i amor cristians.

435. EL NEN JESÚS DE PRAGA

27 de gener de 2013

Avui vull referir-me a una devoció molt bonica recuperada a Tarragona: la del Nen Jesús de Praga. En la passada festa de Crist Rei vaig tenir el goig de participar en l'entronització de la simpàtica imatge en una capella de l'església dels Carmelites descalços de Tarragona.

La història de la relació entre la comunitat carmelitana i la imatge ve de lluny. El 1906, en temps de l'arquebisbe Tomàs Costa Fornaguera, va ser inaugurada al temple una capella que albergava la imatge. I, cinquanta anys més tard, el 1956, va ser coronada de nou pel cardenal Benjamín de Arriba y Castro. La necessitat d'una ampliació de l'església va fer que durant molt de temps l'església no comptés amb aquesta capella, avui feliçment restablerta. Entrant pel lateral dret del temple, es pot contemplar avui la imatge de Jesús nen beneint el món.

La particular devoció al sant Nen de Praga va començar a principis del segle XVII. La princesa Polyxenia de Lobkowitz va rebre, com a regal de la seva mare en el seu matrimoni, una bella estàtua del Nen diví procedent d'Espanya. L'estàtua era de cera, de 48 cm. El nen Jesús està dret, amb la mà dreta aixecada, en actitud de beneir, mentre amb l'esquerra sosté un globus daurat que representa la terra.

En 1628 havia esclatat la guerra a Praga i el monestir que hi havia va ser reduït a la màxima pobresa. En aquells dies, la princesa es va presentar a la porta amb la seva estàtua i va dir: «Aquí els porto l'objecte de la meva més gran estima en aquest món. Honoreu i respecteu el nen Jesús i mai no us faltarà el necessari.» Des d'aquell moment van ser molts els esdeveniments històrics que va passar la capital txeca i que van afectar l'església que acollia la imatge, situada en un dels barris més antics, a prop de la Catedral. La imatge va ser trencada i llançada a les escombraries, però en restablir-se la pau va ser trobada i els seus braços trencats, restaurats.

La devoció va transcendir la ciutat de Praga i es va estendre pel món, com havia succeït amb el sant Nen d'Atocha, venerat a Espanya i a Amèrica Llatina, o amb el sant Nen de Cebú, a les Filipines.

En tots els casos s'inspiren en la tendresa que desperta la contemplació de la infància de Jesús, tan present en l'Església i de manera particular entre la comunitat carmelitana. I ens fa reparar en aquelles paraules de Jesús que recullen els Evangelis: «Si no us feu com un d'aquests nens, no entrareu pas al Regne del cel.»

A l'església de Praga on és venerada l'antiga imatge, són moltes les persones que cada dia entren per resar-li. Gent de tot el món, que han obligat que els diumenges se celebrin misses en francès, anglès i italià, a més de fer-ho en txec. Des de novembre passat el temple dels Carmelites descalços de Tarragona és novament un punt de referència per als devots d'aquesta imatge que presenta Jesús beneïnt el món, a la qual encomano de manera especial que beneeixi la nostra arxidiòcesi de Tarragona.

Gener, activitats de l'Arquebisbe

Dimarts 1

- A la Catedral, celebra l'eucaristia en la solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu.
- Marxa per fer exercicis espirituals.
- De dimecres 2 a dissabte 5
- Fa exercicis espirituals.

Diumenge 6

- Retorna dels exercicis espirituals.
- A la Catedral, celebra l'eucaristia en la solemnitat de l'Epifania.

Dilluns 7

- Rep visites.
- A la tarda marxa a Pamplona.

Dimarts 8

- Roman a Pamplona i al vespre retorna cap a Tarragona.

Dimecres 9

- Rep visites.

Dijous 10

- Rep visites.
- A la casa de l'Arquebisbat, presideix la sessió de treball amb els capellans i directors d'escoles diocesanes, durant la qual, el P. Francesc Riu, salesià, fa una xerrada als assistents sobre la base del seu llibre La nova evangelització en l'escola cristiana.
- Al vespre, al Centre Tarraconense El Seminari, participa en l'acte d'homenatge a l'Il·lm. Sr. Antoni Vives Sendra, exdegà de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Tarragona, durant el qual li és imposada la Creu de Sant Raimon de Penyafort, concedida pel Ministeri de Justícia.

Divendres 11

- A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió del Patronat de la Fundació Obra Pia Montserrat.
- Rep visites.
- A la Parròquia de Santa Maria de Solivella, administra el sagrament de la confirmació.

Dissabte 12

- A la Catedral de Palma de Mallorca, concelebra l'eucaristia de presa de possessió de Mons. Xavier Salinas Viñals com a nou bisbe de la diòcesi.

Diumenge 13

- A la Catedral de Tarragona, presideix l'eucaristia en la festa del Baptisme del Senyor, durant la qual administra el sagrament de la confirmació a un grup d'adults.
- A l'església parroquial de Santa Maria Assumpta de Maspujols, amb motiu de la visita pastoral a l'arxiprestat del Baix Camp, celebra l'eucaristia estacional durant la qual administra el sagrament de la confirmació a un grup de joves. A continuació, és convidat al dinar de germanor al Casal, en el qual participen fidels i entitats de la vila.

Dilluns 14

- A Botarell, amb motiu de la visita pastoral a la Parròquia de Sant Llorenç Diaca i Màrtir, visita l'escola i l'Ajuntament. De tornada a Tarragona, rep visites.

Dimarts 15

- A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 261 del Consell Episcopal.
- A l'església de la tinença de l'Assumpció de Segur de Calafell, presideix la missa exequial per l'etern repòs del P. Gonzalo de Nicolás García.
- A l'aula Santa Tecla del Centre Tarraconense El Seminari, presideix l'acte d'inauguració de l'exposició «Cristians perseguits al segle XXI», organitzada per la fundació pontifícia Ajuda a l'Església Necessitada.

Dimecres 16

- Es desplaça a Madrid amb motiu de la reunió de la comissió de beatificacions de la Conferència Episcopal Espanyola.

Dijous 17

- Rep visites.
- A Barcelona, presideix la reunió mensual dels delegats d'ensenyament de les diòcesis amb seu a Catalunya (SIERC).
- Al vespre, visita el Seminari Interdiocesà de Barcelona i comparteix el sopar amb l'equip rector i seminaristes.

Divendres 18

- Comença la visita pastoral a la Parròquia de Sant Andreu de la Selva del Camp: visita l'IES Puig i Ferrer, les escoles Abel Ferrater i Gil Cristià i la comunitat de Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül, amb les quals comparteix el dinar. A la tarda visita l'ermita de la Mare de Déu de Paret Delgada, el Col·legi Sant Rafael i la Residència El Vilar; visita els malalts, la llar de jubilats i l'Ajuntament.

Dissabte 19

- Amb motiu de la visita pastoral a la Parròquia de Santa Maria Assumpta de Maspujols, visita l'ermita de Sant Antoni, els malalts i l'Ajuntament. És convidat a dinar amb el Consell Parroquial i els catequistes, amb els quals manté posteriorment una reunió; per últim, participa en una xocolatada amb els infants de la catequesi i catequistes.
- Al vespre, a la Vilella Alta, celebra l'eucaristia a l'església parroquial de Santa Llúcia, amb motiu de la finalització dels treballs de rehabilitació realitzats.

Diumenge 20

- A l'església parroquial de Sant Miquel Arcàngel de l'Albiol, amb motiu de la visita pastoral a l'arxiprestat del Baix Camp, celebra l'eucaristia estacional; a continuació celebra l'eucaristia estacional a l'església parroquial de Sant Miquel Arcàngel d'Almóster. És convidat a dinar a la casa diocesana d'exercicis de la Selva del Camp amb els consells parroquials de l'Albiol, Almóster i la Selva, i, a continuació, manté una trobada amb tots els grups parroquials; finalment, a l'església parroquial de Sant Andreu de la Selva

del Camp, celebra l'eucaristia estacional durant la qual administra el sagrament de la confirmació a un grup de joves.

Dilluns 21

- A l'amfiteatre romà, presideix l'acte litúrgic de pregària i lectura de les Actes dels sants màrtirs Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques, organitzat per l'Associació Cultural Sant Fructuós.
- A la sala d'actes del Seminari, presideix la jornada de formació permanent de preveres i diaques.
- A la tarda, rep visites.
- Al vespre, a la Catedral, presideix l'eucaristia en la solemnitat dels sants protomàrtirs Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques.

Dimarts 22

- A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 262 del Consell Episcopal.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 23

- Rep visites.
- A la tarda, a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Valls, visita l'exposició sobre l'artista local Pere Queralt Fargas, autor del mural de la capella de la Mare de Déu dels Dolors i del Retaulle de la Vida, a l'església del Sagrat Cor.
- Al vespre, a l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, presideix la celebració ecumènica de pregària per la unitat dels cristians.

Dijous 24

- A la capella de la casa de l'Arquebisbat, celebra l'eucaristia amb els periodistes dels mitjans de comunicació locals en la festa patronal de Sant Francesc de Sales.
- Rep visites.
- A la tarda, dins la visita pastoral a l'arxiprestat del Baix Camp, visita la Parròquia de Sant Joan Baptista de Vilanova d'Escornalbou: visita les escoles i alguns malalts; a l'església parroquial saluda els fidels i participa en l'assemblea parroquial, i, finalment, visita l'Ajuntament.
- Presideix les vespres solemnes que tenen lloc a la capella de Sant Pau del Seminari.

Divendres 25

- A la Catedral, celebra l'eucaristia en la solemnitat de la conversió de Sant Pau, en la

qual participen els alumnes del Col·legi Sant Pau, que celebren la festa patronal.

- Rep visites.
- Amb motiu de la festa patronal del Col·legi Sant Pau i de l'homenatge que es ret als professors que enguany han acomplert les noces d'argent a la institució, és convidat al sopar festiu organitzat pel Col·legi.

Dissabte 26

- A l'església parroquial de Crist Rei de Reus, celebra la missa exequial per l'etern repòs de Mn. Francesc Benet i Marimon.

Diumenge 27

- A l'església parroquial de Sant Joan Baptista de Vilanova d'Escornalbou, celebra l'eucaristia estacional de la visita pastoral, durant la qual administra el sagrament de la confirmació a un grup de joves i adults.
- A la tarda, a la Selva del Camp, presideix els actes de clausura de la visita pastoral a l'arxiprestat del Baix Camp: conferència a la casa diocesana d'exercicis i missa a l'església parroquial de Sant Andreu concelebrada amb bona part dels mossens de l'arxiprestat.

Dilluns 28

- Rep visites.
- A la tarda, dins dels darrers actes de la visita pastoral a l'arxiprestat del Baix Camp, visita les dues cooperatives de la Selva del Camp: Coselva i L'Avellanera.

Dimarts 29

- A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió n. 263 del Consell Episcopal.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 30

- Rep visites.

Dijous 31

- Al matí, com a darrer acte de la visita pastoral a l'arxiprestat del Baix Camp, visita el centre d'APRODISCA de la Selva del Camp.

Secretaria general i Cancelleria

NOMENAMENTS

del mes de gener de 2013

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, va signar, en data de 24 de gener, el decret de confirmació de Mons. Miquel Barbarà Anglès en el càrrec de degà president del Capítol Catedral, i en data de 29 de gener va signar el nomenament de Mn. Jaume Roig Roig com a director d'aquest BUTLLETÍ OFICIAL de l'Arquebisbat.

REUNIONS N. 261 I 262 DEL CONSELL EPISCOPAL

15 i 22 de gener de 2013

Defunció del P. Gonzalo de Nicolás García, que estava adscrit a la Parròquia de Sant Cristòfol de Cunit i a la tinença de l'Assumpció de Segur de Calafell.

Diverses qüestions relatives a un mapa de les províncies eclesiàstiques Tarraconense i de Barcelona que està preparant la Conferència Episcopal Tarraconense.

S'ha enllestit la revisió de l'estat dels edificis parroquials de l'arxiprestat de l'Alt Camp. Properament s'enviaran els informes a les parròquies. Es proposa de continuar amb les parròquies de l'arxiprestat del Baix Camp.

Aprovació de la modificació d'alguns articles dels Estatuts del Consell Pastoral Diocesà, que s'adjunten a aquesta relació de temes.

Dia 15 de gener: Informació sobre el funcionament de la delegació diocesana per a la pastoral de la salut, per part de la Sra. Mercè Guasch Secall, delegada diocesana: la base d'aquesta pastoral és donar una dimensió evangelitzadora a l'acompanyament dels malalts; cada any es treballa una temàtica que ja ve determinada pel Consell pontifici per a la pastoral de la salut; coordinació constant amb el Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut; a la nostra arxidiòcesi hi ha un equip format per unes persones que fan d'enllaç amb la majoria d'arxiprestats.

Dia 22 de gener: Informació sobre el funcionament de la delegació diocesana per a la catequesi i el catecumenat, per part de Mn. F. Xavier Morell Rom, delegat diocesà: orientació a la Llibreria de l'Arquebisbat sobre la venda de llibres i altre material; organització del servei de lloguer d'audiovisuals, recull de dades

estadístiques sobre la catequesi a les diferents parròquies, formació de catequistes i d'altres agents de pastoral, col·laboració amb el Secretariat Interdiocesà de Catequesi; jornades i trobades; proposta d'activitats per a l'obtenció dels objectius del Pla pastoral diocesà 2010-2013; orientació a les parròquies pel que fa al catecumenat...

Altres temes del govern ordinari de l'Arquebisbat, preveres i parròquies.

REUNIÓ N. 263 DEL CONSELL EPISCOPAL

29 de gener de 2013

Defunció de Mn. Francesc Benet i Marimon, el proppassat dia 25 de gener.

Nomenament de Mn. Jaume Roig Roig com a director del Butlletí Oficial de l'Arquebisbat.

Informació sobre el funcionament de la Delegació per a la vida consagrada, per part del P. Pere Cardona Bueno, delegat:

Relació estadística de l'any 2011:

- 38 religiosos sacerdots
- 66 germans laics (en aquest còmput hi ha inclosos els monjos de Poblet)
- 2 ermitans
- 4 monestirs contemplatius: Mínimes de Valls, Clarisses de Reus i Carmelites Descalces de Tarragona, dependents del Sr. Arquebisbe, amb 33 religioses, i les del Cister de Vallbona de les Monges, amb 9 monges.

- Vida apostòlica: 430 (incloses les Filles de la Caritat)

- 3 ermitanes

- 2 germanes de l'associació Família Llum i Vida

- Comunitat de Jesús

Funció del delegat:

Conèixer la realitat per a facilitar el govern del Bisbe.

Projectes:

1. Fomentar la comunió i la col·laboració amb l'Església local, celebrar el

Dia de la vida consagrada a la Catedral, trobades trimestrals de formació...

2. Participació en el Secretariat Interdiocesà de relació entre bisbes i religiosos (SIRBIR), en les reunions de delegats de Catalunya i en les de la CEE

Altres temes del govern ordinari de l'Arquebisbat, preveres i parròquies.

DECRET

de 7 de gener de 2013, pel qual s'extingeixen les fundacions pies que han complert els cinquanta anys de vigència

Atesa la relació adjunta de fundacions pies que s'han extingit el dia 31 de desembre de 2012 per haver complert els cinquanta anys de vigència, facilitada pel Sr. Ecònom de l'Arquebisbat;

PEL PRESENT DECRET, en virtut de les facultats que m'atorga el c. 1308 del Codi de Dret Canònic, extingim les esmentades fundacions pies, el capital de les quals, comptabilitzat a 3 de gener de 2013, es transferirà a l'Institut per al Sosteniment del Clergat.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalia Gras Minguella

Secretària general i cancellera

FUNDACIÓ	ENTITAT BENEFICIÀRIA
Colomer	– Parròquia de sant Julià de l'Arboç de Penedès
Fort	– Parròquia de l'Assumpció de les Borges del Camp
Salvador	– Parròquia de sant Feliu de Constantí
Camí	– Parròquia de santa Maria de Guimerà
Perelló	– Parròquia de sant Martí del Morell
Pedret	– Parròquia de sant Pere de Reus
Vives	– Parròquia de sant Bartomeu de Roda de Berà
García	– Parròquia de santa Maria de la Secuita
Canals	– Parròquia de santa Maria de la Catedral de Tarragona

FUNDACIÓ	ENTITAT BENEFICIARIA
Salvadó	– Parròquia de la Santíssima Trinitat de Tarragona
Potau	– Parròquia de la Transfiguració del Senyor de Vimbodí
Jauma	– Comunitat de Clarisses de Reus
Jauma	– Comunitat de Clarisses de Reus
Borell	– Comunitat de Clarisses de Reus
Lombart	– Comunitat de Clarisses de Reus
Nov. Immaculada	– Comunitat de Clarisses de Reus
Sant Josep	– Comunitat de Clarisses de Reus
Corpus Christi	– Comunitat de Clarisses de Reus
Gomà / Serra	– La Caixa diocesana

DECRET

de 7 de gener de 2013, pel qual es dispensa els qui tenen obligacions laborals dels deures de la festa de precepte els dies de Sant Josep i de Sant Jaume on siguin dies feiners

Atenent la importància de les festes de Sant Josep i de Sant Jaume dins el calendari de l'Església, i preveient les dificultats que, per causa del treball, puguin tenir els fidels per a complir el precepte, pel fet que el calendari laboral de la Generalitat de Catalunya disposa que siguin dies feiners.

PEL PRESENT decret dispo el següent: a) En les poblacions on s'hagi triat alguna d'aquestes dates com a festa local i, en conseqüència, sigui dia festiu, es manté la festa de Sant Josep o de Sant Jaume, segons sigui el cas, com a dia de precepte; b) En les poblacions on no siguin dies festius, per als qui tenen obligacions laborals, queda dispensat el deure de participar en la celebració eucarística si els resulta impossible de fer-ho, així com també els queden dispensades les altres obligacions derivades de les festes declarades de precepte.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

DECRET

de 15 de gener de 2013, pel qual es modifiquen alguns articles dels Estatuts del Consell Pastoral Diocesà de l'arxidiòcesi de Tarragona

En virtut del present DECRET resten modificats els articles 2.2, 2.3, 3.3, 3.4, 4.3, 4.4, 5.4 i 6.7 dels Estatuts del Consell Pastoral Diocesà (CPD) de l'arxidiòcesi de Tarragona, pel que fa fonamentalment als representants dels diferents àmbits de la pastoral, a la seva elecció i a les assistències a les reunions.

El present decret entrarà en vigor a partir de la data de signatura del present document.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalia Gras Minguella

Secretària general i cancellera

ESTATUTS DEL CONSELL DIOCESÀ DE PASTORAL (CPD)

segons les modificacions aprovades el 15 de gener de 2013

I. NATURALESA I FINALITAT

- I. 1. El Consell Pastoral Diocesà és un organisme de comunió, de coresponsabilitat i de representació de «tota la porció del poble de Déu que constitueix la diòcesi» (c. 512 §2).
- I. 2. «Consta de fidels que estiguin en plena comunió amb l'Església catòlica, tant de clergues com de membres dels instituts de vida consagrada i, sobretot, de laics que són designats de la manera determinada pel bisbe diocesà» (c. 512 §1). Han de ser fidels que «excelleixin per la seva fe segura, els bons costums i la prudència» (c. 512 §3).
- I. 3. Al CPD li «correspon, sota l'autoritat del bisbe, investigar i ponderar tot el que es refereix a les activitats pastorals, i proposar-hi conclusions pràctiques» (Vat. II, Ch. D. 27; c. 511).
- I. 4. El CPD «ofereix amb els seus estudis i les seves reflexions els elements necessaris a fi que la comunitat diocesana pugui preveure les tasques pastorals d'una manera orgànica i acomplir-les de manera eficaç» (Sgda.

Cong. per al Clergat, 25 de gener del 1973; cita Proposicions sobre el sacerdoci ministerial, II part, II, 3).

- I. 5. La finalitat del CPD és que «la vida i l'activitat del poble de Déu siguin més conformes a l'evangeli» (Pau vi, Eccæ. Stæ. 1, 16:1).
- I. 6. Tot això ho aconsegueix oferint el seu valuós i ponderat consell a l'arquebisbe en aquelles matèries que són de la competència del CPD.

II. MEMBRES DEL CONSELL PASTORAL DIOCESÀ

II. 1. Membres per raó del càrrec

- II. 1. 1. El Sr. Arquebisbe, que n'és el president nat, i els membres del Consell Episcopal.

II. 2. Membres per raó d'elecció:

- II. 2. 1. Preveres: un arxiprest per cada vicaria episcopal territorial.
- II. 2. 2. Diaques: un pels diaques permanents.
- II. 2. 3. Laics: un per cada arxiprestat.
- II. 2. 4. Religiosos: un pels religiosos, siguin preveres o no.
- II. 2. 5. Religioses: una per les religioses.
- II. 2. 6. Laics representants dels diferents sectors de la pastoral (en resta exclòs el delegat o director de secretariat pertinent): un de mitjans de comunicació social, un de catequesi i catecumenat, un d'ensenyament, un de missions i cooperació entre les Esglésies, un de pastoral social, dos d'apostolat seglar (membres de moviments), un matrimoni de pastoral familiar, un de pastoral de la salut, un de pastoral de joventut, un d'animació bíblica i un de laics amb missió pastoral.

II. 3. Membres per raó de designació:

- II. 3. 1. El prelat podrà designar fins a tres membres.

III. ELECCIONS

Les eleccions es faran segons el dret.

- III. 1. L'arxiprest de cada vicaria episcopal serà elegit pels arxiprestos mateixos.
- III. 2. El diaca serà elegit d'entre els diaques permanents.

- III. 3. Els laics dels diferents arxiprestats seran elegits pel Consell Pastoral Arxiprestal respectiu o per designació directa de l'arxiprest mentre no sigui possible que l'elegeixin els membres del Consell Pastoral Arxiprestal.
- III. 4. De l'elecció del representant dels religiosos i de la representant de les religioses en tindrà cura el delegat per a la vida consagrada.
- III. 5. De l'elecció dels representants dels diferents sectors de la pastoral en tindrà cura el delegat o director de secretariat corresponent.

IV. DURADA DEL CÀRREC

- IV. 1. El càrrec de conseller elegit o designat tindrà una durada de quatre anys, després dels quals podran ser elegits o designats de nou.
- IV. 2. Els membres nats cessaran si cessen en el càrrec. Els membres elegits cessen si varien les condicions per a les quals han estat elegits.
- IV. 3. Quan un membre del CPD no assisteix dues vegades consecutives o tres d'alternes a les sessions que li corresponen, es considerarà que hi ha causa per fer-lo cessar.
- IV. 4. Els membres elegits o designats podran renunciar al càrrec per causa raonable per mitjà d'un escrit adreçat al Sr. Arquebisbe.
- IV. 5. El CPD serà renovat parcialment cada dos anys: primer, els arxiprestos, el diaca, els religiosos, les religioses i els laics representants dels arxiprestats (tots ells, la primera vegada seran renovats al cap de dos anys); després, els representants de les dedicacions pastorals i els consellers designats (c. 513).

V. FUNCIONAMENT

V. 1. Òrgans del Consell

Són òrgans del CPD: la Presidència, el Ple, la Comissió Permanent i la Secretaria.

V. 2. La Presidència

El president nat del CPD és el Sr. Arquebisbe. Correspon al Sr. Arquebisbe convocar el CPD, presidir-lo i determinar les qüestions que s'han de tractar, o acceptar les que proposin els consellers (cf. c. 514).

És competència exclusiva del Sr. Arquebisbe la publicació i divulgació del que s'ha tractat i acordat en el CPD (c. 514).

Quan els consells acordats demanin mesures adequades de govern, abans de passar-les a execució s'escoltarà el parer del Consell del Presbiteri.

V. 3. El Ple

El Ple del CPD es reunirà, en sessió ordinària, almenys una vegada l'any, i sempre que ho determini el Sr. Arquebisbe (cf. c. 514 § 2). Podrà convocar-lo en sessió extraordinària per pròpia iniciativa o per suggeriment de la Comissió Permanent o de les 2/3 parts dels membres del Ple.

Per a la legitimitat del Ple és necessària la presència de la majoria absoluta del total de membres del CPD.

V. 4. La Comissió Permanent

La Comissió Permanent està formada per 6 membres: 4 elegits pel Ple i 2 que en seran per raó del càrrec: el vicari general i el secretari del CPD.

La Comissió Permanent està presidida pel Sr. Arquebisbe, i hi actua de secretari el secretari del CPD.

És tasca de la Comissió Permanent rebre suggeriments i iniciatives dels diferents membres, preparar l'ordre del dia, coordinar les diferents activitats i resoldre les qüestions de procediment no previstes en el present Estatut.

V. 5. La Secretaria

La Secretaria està integrada per un secretari, elegit pel Ple d'entre els seus membres, i pel secretari general i canceller de l'Arquebisbat, que és el secretari adjunt.

Correspon a la Secretaria convocar les sessions per ordre de l'arquebisbe, enviar l'ordre del dia i la documentació corresponent amb la deguda anticipació, redactar les actes, formar i custodiar l'arxiu.

V. 6. Col·laboradors i participants ocasionals

Sempre que es cregui necessari, es pot demanar la col·laboració adient, segons el tema que es tracti, ja sigui per a formar ponències o comissions de treball o com a simples observadors.

Quan es tracti un tema relacionat amb algun organisme diocesà es pot invitar a la sessió alguns membres de l'organisme corresponent, els quals tindran dret a veu, però no a vot.

VI. REUNIONS

- VI. 1. Es convocarà amb tres setmanes, almenys, d'anticipació. Queda sempre en peu el dret del Sr. Arquebisbe de convocar amb menys dies amb caràcter d'urgència.
- VI. 2. A la convocatòria figurarà l'ordre del dia i s'hi adjuntarà el material convenient, segons els temes que s'hagin de tractar i la manera prevista de tractar-los.
- VI. 3. Cada membre dóna el seu parer i emet el seu vot, si cal, sota la seva pròpia responsabilitat i no com a simple portaveu dels seus electors.
- VI. 4. Per a cada reunió es designarà un moderador que tingui les qualitats adients per a acomplir aquesta tasca.

És necessari que els membres del CPD valorin molt la importància del discerniment, del parer o del vot de caire consultiu, fet en un clima de veritable comunió eclesial, cercant el bé de tota la comunitat diocesana.

En aquest sentit seria bo de poder arribar a un consens. D'altres vegades serà suficient deixar constància clarament dels diferents parers, o bé es podrà sotmetre a votació.

Si es tracta d'aprovar un text, els vots s'emeten amb la fórmula SÍ (placet), NO (non placet), SÍ (placet) IUXTA MODUM. En l'aprovació de les esmenes (o modi) i en les altres votacions s'emeten amb la fórmula SÍ o NO. Qui voti IUXTA MODUM haurà de donar per escrit, de manera clara i precisa, la seva esmena. El ponent o la comissió de ponència estudiaran si l'esmena s'accepta o no. En cas afirmatiu se sotmet a l'aprovació del Ple; en cas negatiu es dóna la raó al Ple.

Per a l'aprovació de proposicions es requerirà la majoria absoluta del total dels presents.

Per a la votació de les persones s'aplicarà el cànon 119.

- VI. 5. En cas de votació, serà normalment secreta, excepte quan el Ple es pronunciï altrament.
- VI. 6. Impeditos d'assistir-hi. Els consellers que per causa justificada no puguin assistir a la reunió podran enviar per escrit o per mitjà d'un altre conseller el seu parer sobre els temes de l'ordre del dia, però no el seu vot. Aquest parer serà manifestat oportunament durant la sessió. També podran delegar una altra persona que representi el mateix àmbit en lloc seu, la qual tindrà dret a vot.

VII. CESSAMENT

En quedar vacant la seu, cessa el CPD (c. 513 §2).

Els presents Estatuts han estat aprovats per Decret del Sr. Arquebisbe de 15 de gener de 2013. En dono fe.

Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

DECRET

de 22 de gener de 2013, pel qual es convoquen eleccions del Consell Pastoral Diocesà, concretament dels representants de les dedicacions pastorals

Havent acomplert el quadrienni per al qual van ser nomenats els membres del Consell Pastoral Diocesà elegits per les distintes dedicacions pastorals,

Atès que l'article 3.5 dels Estatuts del Consell Pastoral Diocesà determina que «de l'elecció dels representants dels diferents sectors de la pastoral en tindrà cura el delegat o director de secretariat corresponent».

PEL PRESENT DECRET dispenso que els departaments, delegacions i secretariats afectats per aquesta renovació, que es detallen en el paràgraf següent, procedeixin, fins al 20 de febrer de 2013, a la presentació de la persona que proposen com a nou representant per al següent quadrienni en el Consell Pastoral Diocesà.

La relació de membres per als diferents sectors de la pastoral (cf. art. 2.2 dels Estatuts) són: un de mitjans de comunicació social, un de catequesi i catecumenat, un d'ensenyament, un de missions i cooperació entre les Esglésies, un de pastoral social, dos d'apostolat seglar (membres de moviments), un matrimoni de pastoral familiar, un de pastoral de la salut, un de pastoral de joventut, un d'animació bíblica i un de laics amb missió pastoral.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,
Rosalia Gras Minguella
Secretària general i cancellera

Benet XVI, Papa

MISSATGE

per a la Quaresma de 2013, «Creure en la caritat suscita la caritat»

«Hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut» (1Jn 4,16)

Benvolguts germans i germanes,

La celebració de la Quaresma, en el marc de l'Any de la fe, ens ofereix una ocasió preciosa per a meditar sobre la relació entre fe i caritat: entre creure en Déu, el Déu de Jesucrist, i l'amor, que és fruit de l'acció de l'Esperit Sant i ens guia per un camí d'entrega a Déu i als altres.

1. La fe com a resposta a l'amor de Déu

En la meua primera encíclica vaig exposar ja alguns elements per a comprendre el vincle estret que hi ha entre aquestes dues virtuts teològals, la fe i la caritat. Partint de l'afirmació fonamental de l'apòstol Joan: «Hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut» (1Jn 4,16), recordava que «no es comença a ser cristià per una decisió ètica o per una gran idea, sinó per l'encontre amb un esdeveniment, amb una Persona, que dona un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva [...]. I ja que és Déu qui ens ha estimat primer (cf. 1Jn 4,10), ara l'amor ja no és sols un “manament”, sinó la resposta al do de l'amor, amb el qual Déu ve al nostre encontre» (Deus caritas est, 1). La fe constitueix l'adhesió personal —que inclou totes les nostres facultats— a la revelació de l'amor gratuït i «apassionat» que Déu té per nosaltres i que es manifesta plenament en Jesucrist. L'encontre amb Déu Amor implica no sols el cor, sinó també l'entesa: «El reconeixement del Déu viu és una via cap a l'amor, i el sí de la nostra voluntat a la seva comprenent enteniment, voluntat i sentiment en l'acte únic de l'amor. Això no obstant, aquest és un procés que sempre està en camí: l'amor mai no es dona per «conclòs» i completat» (ibidem, 17). D'aquí deriva per a tots els cristians i, en particular, per als «agents de la caritat», la necessitat de la fe, de l'«encontre amb Déu en Crist que suscita en ells l'amor i obri el seu esperit a l'altre, de manera que, per a ells, l'amor al proïsme ja no sigui un manament imposat des de fora, sinó una conseqüència que es desprèn de la seva fe, la qual actua per la caritat» (ib., 31a). El cristià és una persona conquerida per l'amor de Crist i moguda per aquest amor —«Caritas Christi urget nos» (2Co 5,14)—, està oberta de manera profunda i concreta a l'amor al proïsme (cf. ib., 33). Aquesta actitud neix sobretot de la consciència de sentir-nos estimats, perdonats, més encara, servits pel mateix Senyor, que s'inclina a rentar els peus dels Apòstols i s'entrega ell mateix a la creu per atraure la humanitat a l'amor de Déu.

«La fe ens mostra Déu que ens ha donat el seu Fill i així suscita en nosaltres la certesa ferma que realment és veritat que Déu és amor [...]. La fe, que fa prendre consciència de l'amor de Déu revelat en el cor traspassat de Jesús a la creu, suscita l'amor. L'amor és la llum —en el fons l'única— que illumina constantment un món fosc i ens dona la força per a viure i actuar» (ib., 39). Tot això ens fa comprendre que l'actitud principal i distintiva dels cristians és precisament «l'amor fonamentat en la fe i plasmat per ella» (ib., 7).

2. La caritat com a vida en la fe

Tota la vida cristiana és una resposta a l'amor de Déu. La primera resposta és precisament la fe, entesa com acolliment ple d'estupor i de gratitud d'una iniciativa divina inaudita que ens precedeix i ens interpella. I el «sí» de la fe marca el començament d'una història lluminosa d'amistat amb el Senyor, que omple tota la nostra existència i li dona sentit ple. Això no obstant, Déu no en té prou que nosaltres acollim el seu amor gratuït. No es limita a estimar-nos. Vol atraure'ns cap a ell i transformar-nos d'una manera tan profunda que puguem dir amb sant Pau: «Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi» (Ga 2,20).

Quan nosaltres deixem lloc a l'amor de Déu, som fets semblants a ell, participem de la seva mateixa caritat. Obrir-nos al seu amor significa deixar que ell visqui en nosaltres i ens porti a estimar amb ell, en ell i com ell; només llavors la nostra fe arriba veritablement «a actuar per la caritat» (Ga 5,6) i ell habita en nosaltres (cf. 1Jn 4,12).

La fe és conèixer la veritat i adherir-s'hi (cf. 1Tm 2,4); la caritat és «caminar» en la veritat (cf. Ef 4,15). Amb la fe s'entra en l'amistat amb el Senyor; amb la caritat es viu i es conrea aquesta amistat (cf. Jn 15,14s). La fe ens fa acollir el manament del Senyor i Mestre; la caritat ens dona la felicitat de posar-lo en pràctica (cf. Jn 13,13-17). En la fe som engendrats com a fills de Déu (cf. Jn 1,12s); la caritat ens fa perseverar concretament en la filiació divina donant el fruit de l'Esperit Sant (cf. Ga 5,22). La fe ens porta a reconèixer els dons que el Déu bo i generós ens encomana; la caritat fa que fructifiquin (cf. Mt 25,14-30).

3. El llaç indissoluble entre fe i caritat

A la llum de tot el que hem dit, resulta clar que mai no podem separar i molt menys oposar, fe i caritat. Aquestes dues virtuts teològals estan íntimament unides, per la qual cosa és erroni veure en elles un contrast o una «dialèctica». Per una part, en efecte, representa una limitació l'actitud de qui accentua desmesuradament la prioritat i el caràcter decisiu de la fe, subestimant i gairebé menyspreant les obres concretes de caritat i reduint-les a un humanitarisme genèric. Per una altra, però, també és una limitació sostenir una supremacia exagerada de la pràctica de la caritat i de la seva laboriositat, pensant que les obres puguin substituir la fe. Per a una vida espiritual sana cal defugir tant el fideisme com l'activisme moralista.

L'existència cristiana consisteix a pujar continuadament a la muntanya de l'encontre amb Déu per a tornar a baixar després, portant l'amor i la força que en deriven, a fi de servir els nostres germans i germanes amb el mateix amor de Déu. En la Sagrada Escripura veiem que el zel dels Apòstols en l'anunci de l'evangeli que suscita la fe està estretament vinculat a la sollicitud caritativa respecte al servei dels pobres (cf. Ac 6,1-4). A l'Església, contemplació i acció, simbolitzades d'alguna manera per les figures evangèliques de les germanes Marta i Maria, han de coexistir i integrar-se (cf. Lc 10,38-42). La prioritat correspon sempre a la relació amb Déu i el compartir evangèlic vertader ha d'estar arrelat en la fe (cf. Audiència general de 25 d'abril de 2012). A vegades, de fet, es té la tendència a reduir el terme caritat a la solidaritat o a la simple ajuda humanitària. En canvi, és important recordar que l'obra de caritat més gran és precisament l'evangelització, és a dir, el «servei de la Paraula». Cap acció no és més benèfica i, per tant, més caritativa envers el proïsme que partir el pa de la paraula de Déu, fer-lo partícip de la Bona Nova de l'evangeli, introduir-lo en la relació amb Déu: l'evangelització és la promoció més gran i integral de la persona humana. Com escriu el servent de Déu papa Pau VI a l'encíclica *Populorum progressio*, el primer i principal factor de desenvolupament és l'anunci de Crist (cf. n. 16). La veritat originària de l'amor

de Déu per nosaltres, viscuda i anunciada, obre la nostra existència a acceptar aquest amor fent possible el desenvolupament integral de la humanitat i de cada home (cf. Caritas in veritate, 8).

En definitiva, tot parteix de l'amor i tendeix a l'amor. Coneixem l'amor gratuït de Déu mitjançant l'anunci de l'evangeli. Si l'acollim amb fe, rebem el primer contacte —indispensable— amb allò diví, capaç de fer-nos «enamorar de l'Amor», per a viure i créixer després en aquest Amor i comunicar-lo amb alegria als altres.

Pel que fa a la relació entre fe i obres de caritat, unes paraules de la Carta de Sant Pau als cristians d'Efes resumeixen molt bé la seva correlació: «És per la gràcia que heu estat salvats per mitjà de la fe! I això no ve de vosaltres: és un do de Déu. No és fruit de les obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n. Som obra seva: Déu ens ha creat en Jesucrist, i ens ha destinat a realitzar les bones obres que ell mateix havia preparat perquè visquéssim practicant-les» (2,8-10). Aquí es percep que tota la iniciativa salvadora ve de Déu, de la seva gràcia, del seu perdó acollit en la fe; però aquesta iniciativa, lluny de limitar la nostra llibertat i la nostra responsabilitat, més aviat fa que siguin autèntiques i les orienta cap a les obres de caritat, que no són fruit principalment de l'esforç humà, del qual gloriejar-se, sinó que neixen de la fe, brollen de la gràcia que Déu concedeix abundantment. Una fe sense obres és com un arbre sense fruits: aquestes dues virtuts es necessiten recíprocament. La Quaresma, amb les tradicionals indicacions per a la vida cristiana, ens invita precisament a alimentar la fe a través d'una escolta més atenta i prolongada de la Paraula de Déu i la participació en els sagraments i, al mateix temps, a créixer en la caritat, en l'amor a Déu i al proïsme, també a través de les indicacions concretes del dejuni, de la penitència i de l'almoïna.

4. Prioritat de la fe, primacia de la caritat

Com tots els dons de Déu, fe i caritat s'atribueixen a l'acció de l'únic Esperit Sant (cf. 1Co 13), aquest Esperit que crida en nosaltres «Abbà, Pare! (Ga 4,6), i que ens fa dir: «Jesús és el Senyor!» (1Co 12,3) i «Marana ta!» (1Co 16,22; Ap 22,20).

La fe, do i resposta, ens fa conèixer la veritat de Crist com a Amor encarnat i crucificat, adhesió plena i perfecta a la voluntat del Pare i misericòrdia divina infinita amb el proïsme; la fe grava en el cor i la ment la ferma convicció que precisament aquest Amor és l'única realitat que venç el mal i la mort. La fe ens invita a mirar cap al futur amb la virtut de l'esperança, esperant confiadament que la victòria de l'amor de Crist arribi a la seva plenitud. Per part seva, la caritat ens fa entrar en l'amor de Déu que es manifesta en Crist, ens fa adherir de manera personal i existencial a l'entrega total i sense reserves de Jesús al Pare i als seus germans. Infonent en nosaltres la caritat, l'Esperit Sant ens fa partícips de l'abnegació pròpia de Jesús: filial amb Déu i fraternal envers els altres (cf. Rm 5,5).

La relació entre aquestes dues virtuts és anàloga a la que existeix entre dos sagraments fonamentals de l'Església: el baptisme i l'eucaristia. El baptisme (sacramentum fidei) precedeix l'eucaristia (sacramentum caritatis), però hi està orientat, perquè constitueix la plenitud del camí cristià. Anàlogament, la fe precedeix la caritat, però es revela genuïna només si culmina en ella. Tot parteix de l'acceptació humil de la fe («saber-nos estimats per Déu»), però ha d'arribar a la veritat de la caritat («saber estimar Déu i el proïsme»), que roman per sempre, com a compliment de totes les virtuts (cf. 1Co 13,13).

Estimats germans i germanes, en aquest temps de Quaresma, durant el qual ens preparem per a celebrar l'esdeveniment de la creu i la resurrecció, mitjançant el qual l'amor de Déu va redimir el món i va il·luminar la història, us desitjo a tots que visqueu aquest temps preciós revifant la

fe en Jesucrist, per entrar en el seu mateix torrent d'amor pel Pare i per cada germà i germana que trobem en la nostra vida. Per això, elevo la meua pregària a Déu, alhora que invoco sobre cadascun de vosaltres i sobre cada comunitat la benedicció del Senyor.

Benet XVI, papa. Vaticà, 15 d'octubre de 2012

MISSATGE

per a la XXI Jornada mundial del malalt (11 de febrer de 2013)

«Vés, i tu fes igual» (Lc 10,37)

Benvolguts germans i germanes,

1. L'11 de febrer de 2013, memòria litúrgica de la benaurada Mare de Déu de Lourdes, al santuari marià d'Altötting, se celebrarà solemnement la XXI Jornada Mundial del Malalt. Aquesta Jornada representa per a tots els malalts, agents sanitaris, fidels cristians i per a totes la persones de bona voluntat, «un moment fort de pregària, de participació i d'oferiment del sofriment per al bé de l'Església, així com d'invitació a tothom perquè reconeixin en el rostre del germà malalt el sant rostre de Crist que, patint, morint i ressuscitant, va realitzar la salvació de la humanitat» (Joan Pau II, Carta per la qual s'institueix la Jornada Mundial del Malalt, 13 de maig de 1992, 3). En aquesta ocasió, em sento especialment proper a cadascun de vosaltres, estimats malalts que, als centres de salut i d'assistència, o també a casa, viviu un moment difícil de prova per raó de la malaltia i del sofriment. Que arribin a tots les paraules plenes de coratge pronunciades pels Pares del concili ecumènic Vaticà II: «No esteu ni abandonats ni sou inútils; sou els cridats per Crist, la seva imatge viva i transparent » (Missatge als malalts, a tots els qui sofreixen).

2. Per acompanyar-vos en el pelegrinatge espiritual que des de Lourdes, lloc i símbol d'esperança i gràcia, ens condueix cap al santuari d'Altötting, voldria proposar a la vostra consideració la figura emblemàtica del Bon Samarità (cf. Lc 10,25-37). La paràbola evangèlica narrada per sant Lluc forma part d'una sèrie d'imatges i narracions extretes de la vida quotidiana, amb les quals Jesús ens ensenya l'amor profund de Déu per qualsevol ésser humà, especialment quan experimenta la malaltia i el dolor. Però a més, amb les paraules finals de la paràbola del Bon Samarità, «Vés, i tu fes igual» (Lc 10,37), el Senyor ens indica quina és l'actitud que qualsevol deixeble seu ha de tenir envers els altres, especialment envers aquells als quals cal atenció. Es tracta per tant d'extreure de l'amor infinit de Déu, a través d'una relació intensa amb ell en la pregària, la força per a viure cada dia com el Bon Samarità, amb una atenció concreta per aquell que està ferit en el cos i l'esperit, aquell que demana ajuda, encara que sigui un desconegut i no tingui recursos. Això no sols val per als agents pastorals i sanitaris, sinó per a tots, també per al malalt mateix, que pot viure la pròpia condició en una perspectiva de fe: «Allò que guareix l'home no és esquivar el sofriment i fugir davant el dolor, sinó la capacitat d'acceptar la tribulació, de madurar en ella i de trobar-hi un sentit mitjançant la unió amb Crist, que ha patit amb amor infinit» (Enc. Spe salvi, 37).

3. Diferents Pares de l'Església han vist en la figura del Bon Samarità Jesús mateix, i en l'home caigut a les mans dels lladres Adam, la humanitat perduda i ferida pel propi pecat (cf. Orígenes, Homilia sobre l'Evangeli de Lluc XXXIV, 1-9; Ambrós, Comentari a l'Evangeli de sant Lluc, 71-84; Agustí, Sermó 171). Jesús és el Fill de Déu, que fa present l'amor del Pare, amor fidel, etern, sense barreres ni límits. Però Jesús és també aquell que «es desposseeix» de la seva «vestidura divina», que es rebaixa de la seva «condició» divina, per assumir la forma humana (cf. Fl

2,6-8) i acostar-se al dolor de l'home, fins baixar als inferns, com recitem en el Credo, i portar esperança i llum. Ell no reté amb avidesa la seva igualtat amb Déu (cf. Fl 2,6), sinó que s'inclina, ple de misericòrdia, sobre l'abisme del sofriment humà, per vessar l'oli del consol i el vi de l'esperança.

4. L'Any de la fe que estem vivint constitueix una ocasió propícia per a intensificar la diàconia de la caritat en les nostres comunitats eclesials, per ser cadascú bon samarità de l'altre, del qui és al nostre costat. En aquest sentit, i perquè ens serveixin d'exemple i d'estímul, voldria cridar l'atenció sobre algunes de les moltes figures que en la història de l'Església han ajudat les persones malaltes a valorar el sofriment des del punt de vista humà i espiritual. Santa Teresa de l'Infant Jesús i de la Santa Faç, «experta en la scientia amoris» (Joan Pau II, Carta ap. Novo millennio ineunte, 42), va saber viure «en unió profunda a la Passió de Jesús» la malaltia que «la portaria a la mort enmig de grans sofriments» (Audiència general, 6 d'abril de 2011). El venerable Luigi Novarese, del qual moltes persones conserven encara avui un record viu, va advertir de manera particular en l'exercici del seu ministeri la importància de la pregària pels malalts i amb ells i aquells que pateixen, als quals acompanyava ben sovint als santuaris marians, de manera especial a la gruta de Lourdes. Mogut per la caritat envers el proïsme, Raül Follereau va dedicar la seva vida a la cura de les persones afectades per la lepra, fins als llocs més remots del planeta, promovent entre d'altres coses la Jornada Mundial contra aquesta malaltia. La beata Teresa de Calcuta començava sempre el dia trobant Jesús en l'eucaristia, sortint després pels carrers amb el rosari a la mà per trobar i servir el Senyor present en els qui pateixen, especialment en els que «no són volguts, ni estimats, ni atesos». També santa Anna Schäffer de Mindelstetten va saber unir de manera exemplar els seus patiments mateixos als de Crist: «L'habitació de la malalta es va transformar en una cel·la conventual, i el patiment en servei missioner. [...] Fortificada per la comunió quotidiana es va convertir en una intercessora infatigable en la pregària, i un mirall de l'amor de Déu per a moltes persones a la recerca de consell» (Homília en la canonització, 21 d'octubre de 2012). A l'evangeli destaca la figura de la benaurada Mare de Déu, que va seguir el Fill sofrent fins al sacrifici suprem al Gòlgota. No va perdre mai l'esperança en la victòria de Déu sobre el mal, el dolor i la mort, i va saber acollir amb la mateixa abraçada de fe i amor el Fill de Déu nascut a la gruta de Betlem i mort a la creu. La seva ferma confiança en la potència divina es va veure il·luminada per la resurrecció de Crist, que ofereix esperança a qui es troba en el sofriment i renova la certesa de la proximitat i el consol del Senyor.

5. Voldria, per últim, dirigir una paraula de reconeixement profund i de coratge a les institucions sanitàries catòliques i a la societat civil mateixa, a les diòcesis, les comunitats cristianes, les associacions d'agents sanitaris i de voluntaris. Que en tots creixi la consciència que «en l'acceptació amorosa i generosa de tota vida humana, sobretot si és feble o malalta, l'Església viu avui un moment fonamental de la seva missió» (Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal Christifideles laici, 38).

Confio aquesta XXI Jornada Mundial del Malalt a la intercessió de la Santíssima Mare de Déu de les Gràcies, venerada a Altötting, perquè acompanyi sempre la humanitat que pateix, a la recerca d'alleugeriment i d'esperança ferma, que ajudi a tots els qui participen en l'apostolat de la misericòrdia a ser bons samaritans per als seus germans i germanes que pateixen la malaltia i el sofriment, ahora que imparteixo de tot cor la Benedicció Apostòlica.

Benet XVI, papa. Vaticà, 2 de gener de 2013

Audiències generals “en l’Any de la Fe”

FOU CONCEBUT PER OBRA DE L’ESPERIT SANT

2 de gener de 2013

Benvolguts germans i germanes,

El Nadal del Senyor amb la seva llum illumina novament les tenebres que moltes vegades embolcallen el nostre món i el nostre cor, i ens porta esperança i goig. D’on ve aquesta llum? De la gruta de Betlem on els pastors van trobar «Maria i Josep, amb el nen posat a la menjadora» (Lc 2,16). Davant la Sagrada Família es planteja una altra pregunta encara més profunda: Com va poder aquell nen feble portar una novetat tan radical per al món, fins al punt de canviar el curs de la història? No hi ha potser quelcom misteriós sobre el seu origen que va més enllà d’aquella gruta?

Sempre i novament emergeix la pregunta sobre l’origen de Jesús, la mateixa que va plantejar el procurador Ponç Pilat durant el procés: «D’on ets, tu?» (Jn 19,9). Si bé es tracta d’un origen molt clar: a l’evangeli de Joan, quan el Senyor afirma: «Jo sóc el pa que ha baixat del cel», els jueus reaccionen murmurant: «Aquest, ¿no és Jesús, el fill de Josep? Nosaltres coneixem el seu pare i la seva mare! ¿Com és que ara diu que ha baixat del cel?» (Jn 6,42).

I poc després quan els ciutadans de Jerusalem s’oposen amb força davant el pretès messianisme de Jesús, amb l’afirmació: «Quan arribarà el Messies, ningú no sabrà d’on és. D’aquest, en canvi, sí que ho sabem» (Jn 7,27). El mateix Jesús fa notar que la pretensió de conèixer el seu origen és inadequada, i així ofereix una orientació per a saber d’on ve: «Jo no he vingut per mi mateix. El qui m’ha enviat és digne de fe, però vosaltres no el coneixeu» (Jn 7,28). Segurament, Jesús és originari de Natzaret i va néixer a Betlem, però què se’n sap del seu origen veritable?

En els quatre evangelis emergeix amb claredat la resposta a la pregunta «d’on» ve Jesús: el seu origen veritable és el Pare, Déu; ell prové totalment d’ell, si bé de manera diferent dels altres profetes o enviats de Déu que l’han precedit. Aquest origen del misteri de Déu, «que vosaltres no coneixeu» està contingut en les narracions sobre la infància, en els evangelis de Mateu i de Lluc que estem llegint en aquest temps nadalenc. L’àngel Gabriel anuncia: «L’Esperit Sant vindrà sobre teu i el poder de l’Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit que naixerà serà sant i l’anomenaran Fill de Déu» (Lc 1,35).

Repetim aquestes paraules cada vegada que recitem el credo, la professió de fe «et incarnatus est de Spiritu Sancto, ex Maria Virgine», ‘per obra de l’Esperit Sant s’encarnà de la Verge Maria’. Davant aquesta frase ens agenollem perquè el vel que amagava Déu, per dir-ho d’alguna manera, s’obre i el seu misteri insondable i inaccessible ens toca: Déu passa a ser Emmanuel, ‘Déu amb nosaltres’.

Quan escoltem les misses compostes pels grans mestres de la música sacra —penso per exemple en la Missa de la Coronació, de Mozart— notem fàcilment que es deté de manera particular en aquesta frase, com volent expressar amb el llenguatge universal de la música el que les paraules no poden manifestar: el misteri gran de Déu que s’encarna i es fa home.

Si considerem atentament l’expressió «per obra de l’Esperit Sant, nasqué de Maria Verge» trobem que inclou quatre elements que actuen. De manera explícita són esmentats l’Esperit Sant i Maria, si bé se sobreentén «ell», o sigui el Fill, que es va fer carn al ventre de la Verge.

En la professió de fe, el Credo, Jesús és definit amb diversos noms: Senyor; Jesucrist; fill unigènit de Déu; Déu nat de Déu, Llum resplendor de la Llum, Déu veritable nascut de Déu veritable; de la mateixa naturalesa del Pare (credo nicenoconstantinopolità). Veiem llavors que «ell» reenvia a una altra persona, a la del Pare. El primer subjecte d'aquesta frase és per tant el Pare, que amb el Fill i l'Esperit Sant, és l'únic Déu.

Aquesta afirmació del Credo no es refereix al ser etern de Déu, sinó que més aviat ens parla d'una acció en què prenen part tres persones divines i que es realitza «ex Maria Virgine».

Sense ella l'ingrés de Déu en la història de la humanitat no hauria arribat al seu fi i no hauria tingut lloc el que és central en la nostra professió de fe: Déu és un Déu amb nosaltres. Així, Maria pertany de manera irrenunciable a la nostra fe en el Déu que actua, que entra en la història. Ella posa a disposició tota la seva persona i «accepta» ser el lloc de l'habitació de Déu.

A vegades, també en el camí i en la vida de fe podem advertir la nostra pobresa, com en som, d'inadequats, davant el testimoni que hem d'oferir al món.

Mentrestant, Déu va elegir justament una dona humil, en un poble desconegut, en una de les províncies més llunyanes del gran imperi romà. Sempre i també enmig de les dificultats més àrdues que s'hauran d'afrontar, hem de tenir confiança en Déu, renovant la fe en la seva presència i la seva acció en la nostra història, com en la de Maria. Res no és impossible a Déu! Amb ell la nostra existència camina sempre sobre un terreny segur i està oberta a un futur d'esperança ferma.

En professar en el Credo: «Per obra de l'Esperit Sant s'encarnà de la Verge Maria», afirmem que l'Esperit Sant, com a força de Déu Altíssim, va obrar de manera misteriosa en la Verge Maria la concepció del Fill de Déu.

L'evangelista Lluc reporta les paraules de l'arcàngel Gabriel: «L'Esperit Sant vindrà sobre teu i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra» (1,35). Hi ha dues indicacions evidents: la primera és en el moment de la creació. A l'inici del Llibre del Gènesi llegim que «l'Esperit de Déu planava sobre les aigües» (1,2); és l'Esperit creador que va donar vida a totes les coses i a l'ésser humà. El que es va esdevenir en Maria, a través de l'acció del mateix Esperit diví, és una nova creació: Déu, que ha cridat l'ésser del no-res, amb l'Encarnació dóna vida a un nou inici de la humanitat.

Els Pares de l'Església diferents vegades parlen de Crist com del nou Adam, per a subratllar l'inici de la nova creació des del naixement del Fill de Déu fins al si de la Mare de Déu. Això ens fa reflexionar com la fe ens porta una novetat tan forta que produeix un segon naixement.

De fet, a l'inici del ser cristians es troba el baptisme, que ens fa renéixer com a fills de Déu, ens fa participar en la relació filial que Jesús té amb el Pare. I vull fer notar com el baptisme es rep, nosaltres diem: «som batejats» —en passiu— perquè ningú no és capaç de tornar-se per ell mateix Fill de Déu. És un do que és conferit gratuïtament. Sant Pau indica aquesta filiació adoptiva dels cristians en un passatge central de la seva Carta als Romans, en la qual escriu: «Tots els qui són guiats per l'Esperit de Déu són fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut un esperit d'esclaus que us faci tornar a caure en el temor, sinó l'Esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: “Abbà, Pare!” Així l'Esperit mateix s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu» (8,14-16), no servents. Només si ens obrim a l'acció de Déu, com Maria, només si confiem la nostra vida al Senyor com en un amic en el qual hom confia totalment, tot canvia, la nostra vida pren un nou sentit i un nou rostre: el de fills d'un Pare que ens estima i que mai no ens abandona.

Hem parlat de dos elements: el primer és l'Esperit sobre les aigües, l'Esperit Creador; hi ha també un altre element en les paraules de l'Anunciació. L'àngel diu a Maria: «El poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra.» És una invocació del núvol sant que, durant el camí de l'èxode, es detenia sobre la tenda del trobament, sobre l'Arca de l'Aliança, que el poble d'Israel portava amb ell, i que indicava la presència de Déu (cf. Ex 40,34-38). Maria per tant és la tenda santa, la nova Arca de l'Aliança: amb el seu «sí» a les paraules de l'arcàngel, dona a Déu un lloc per viure en aquest món, aquell a qui l'univers no pot contenir s'estableix al ventre d'una verge.

Retornem doncs a la qüestió de la qual partim, sobre l'origen de Jesús, sintetitzat en la pregunta de Pilat: «D'on ets tu?»

En les nostres reflexions apareix clar des de l'inici dels evangelis quin és l'origen veritable de Jesús: Ell és el Fill unigènit del Pare, ve de Déu. Som al davant d'un gran i desconcertant misteri que celebrem en aquest temps de Nadal: El Fill de Déu, per obra de l'Esperit Sant, es va encarnar en el si de la Verge. És aquest un anunci que ressona sempre nou i que porta en ell esperança i alegria al nostre cor, perquè ens dona cada vegada la certesa que, encara que a vegades ens sentim febles, pobres, incapaços davant les dificultats i del mal del món, la potència de Déu actua sempre i obra meravelles justament en la debilitat. La seva gràcia és la nostra força (cf. 2Co 12,9-10). Gràcies.

ES FÉU HOME

9 de gener de 2013

Benvolguts germans i germanes,

En aquest temps de Nadal ens detenim un altre cop en el gran misteri de Déu que va baixar del cel per prendre la nostra carn. En Jesús, Déu es va encarnar, es va fer home com nosaltres, i així se'ns va obrir la porta del seu Cel, a la plena comunió amb ell.

En aquests dies, a les nostres esglésies ha sonat diverses vegades la paraula Encarnació de Déu, per expressar la realitat que celebrem per Nadal: el Fill de Déu es féu home, com diem en el Credo. Però què significa aquesta paraula central per a la fe cristiana? Encarnació ve del llatí *incarnatio*. Sant Ignasi d'Antioquia —a finals del segle primer—, i, especialment, sant Ireneu, han utilitzat aquest terme en reflexionar el pròleg de l'Evangeli de sant Joan, en particular sobre l'expressió: «La Paraula s'ha fet carn» (Jn 1,14). Aquí la paraula carn, en el llenguatge hebreu, indica la persona com un tot, l'home sencer, però només des de l'aspecte de la seva transitorietat i temporalitat, de la seva pobresa i contingència. Això vol dir que la salvació realitzada per Déu fet carn en Jesús de Natzaret, toca l'home en la seva realitat concreta i en qualsevol situació en què estigui. Déu va prendre la condició humana per guarir-la de tot el que la separa d'ell, perquè puguem adreçar-nos-hi, en el seu Fill unigènit, amb el nom d'Abbà, 'Pare' i ser veritablement fills de Déu. Diu sant Ireneu: «Aquest és el motiu pel qual el Verb es va fer home, i el Fill de Déu, Fill de l'home: perquè l'home, en entrar en comunió amb el Verb i rebent així la filiació divina, es converteix en fill de Déu» (*Adversus hæreses*, 3,19,1: PG 7,939; cf. *Catecisme de l'Església catòlica*, 460).

«La Paraula s'ha fet carn» és una d'aquestes veritats a què ens hem acostumat tant, que a penes ens afecta la magnitud de l'esdeveniment que expressa. I de fet, en aquest temps de Nadal, en què l'expressió apareix sovint en la litúrgia, a vegades s'està més preocupat per les aparences exteriors, pels «colors» de la festa, que al cor de la gran novetat cristiana que celebrem: quelcom

absolutament impensable, que només Déu podia fer i on només s'hi pot entrar amb la fe. El Logos que és amb Déu, el Logos que és Déu, el Creador del món (cf. Jn 1,1), per al qual van ser creades totes les coses (cf. 1,3), que ha acompanyat i acompanya els homes en la història con la seva llum (cf. 1,4-5; 1,9), es converteix en un enmig dels altres, va habitar entre nosaltres, es va fer un de nosaltres (cf. 1,14). El concili Vaticà II diu: «El Fill de Déu [...] treballà amb mans humanes, pensà amb intel·ligència humana, obrà amb voluntat humana, estimà amb cor humà. Nascut de Maria Verge, es va fer veritablement un de nosaltres, semblant en tot a nosaltres, encara que sense pecar» (Gaudium et spes, 22).

És important, doncs, recuperar la sorpresa davant aquest misteri, deixar-nos embolcallar per la magnitud d'aquest esdeveniment: Déu, el Déu veritable, el Creador de tot, ha recorregut com un home els nostres carrers, entrant en el temps de l'home per comunicar-nos la seva vida (cf. 1 Jn 1,1-4). I no ho va fer amb l'esplendor d'un sobirà, que sotmet amb el seu poder el món, sinó amb la humilitat d'un infant.

M'agradaria subratllar un segon element. Per Nadal acostumem a intercanviar alguns regals amb les persones més properes. A vegades pot ser un acte realitzat per costum, però en general expressa afecte, és un signe d'amor i d'estima. En l'oració de les ofrenes de la missa del gall en la Solemnitat de la Nativitat del Senyor, l'Església resa: «Accepteu, Senyor, les ofrenes que us presentem en aquesta nit de Nadal; per aquest intercanvi de dons configureu-nos a la divinitat d'aquell en qui la nostra naturalesa quedà configurada a la vostra.» La idea del regal, doncs, és al centre de la litúrgia i ens fa conscients del regal original del Nadal: en aquesta nit santa Déu, fent-se carn, ha volgut convertir-se en un regal per als homes, es va entregar per nosaltres; Déu va fet del seu Fill únic un do per a nosaltres, va prendre la nostra humanitat per donar-nos la seva divinitat. Aquest és el gran regal. Fins i tot en el nostre donar no és important que un regal sigui car o no; els qui no poden donar una mica d'ells mateixos sempre donen molt poc; de fet, a vegades s'intenta reemplaçar el cor i el compromís de donar-se, a través dels diners, amb coses que són materials. El misteri de l'Encarnació significa que Déu no ho ha fet d'aquesta manera: no ha donat qualsevol cosa, sinó que es va entregar a ell mateix en el seu Fill Unigènit. Aquí trobem el model del nostre donar, perquè les nostres relacions, sobretot les més importants, són impulsades pel do gratuït de l'amor.

M'agradaria oferir una tercera reflexió: el fet de l'Encarnació, del Déu que es fa home com nosaltres, ens mostra el realisme sense precedents de l'amor diví. L'acció de Déu, de fet, no es limita a les paraules, fins i tot podríem dir que ell no s'accontenta a parlar, sinó que se submergeix en la nostra història i assumeix sobre seu la fatiga i el pes de la vida humana. El Fill de Déu es va fer veritablement home, nascut de Maria Verge, en un temps i en un lloc específic, a Betlem durant el regnat de l'emperador August, sota el governador Quirini (cf. Lc 2,1-2); va créixer en una família, va tenir amics, va formar un grup de deixebles, va donar instruccions als Apòstols per continuar la seva missió, va completar el decurs de la seva vida terrenal a la creu.

Aquesta manera d'actuar de Déu és un estímul poderós per a qüestionar-nos sobre el realisme de la nostra fe, que no ha de limitar-se a l'esfera dels sentiments, de les emocions, sinó que ha d'entrar en la realitat, en allò concret de la nostra existència, és a dir, ha de tocar cada dia de les nostres vides i dirigir-lo també d'una manera pràctica. Déu no es va detenir en les paraules, sinó que ens va mostrar com viure, compartint la nostra experiència, excepte en el pecat. El Catecisme de sant Pius X, que alguns de nosaltres hem estudiat de petits, amb la seva senzillesa, i davant la pregunta: «Per viure d'acord amb Déu, què hem de fer?», dóna aquesta resposta: «Per viure d'acord amb Déu hem de creure la veritat revelada per ell i guardar els seus manaments amb

l'ajuda de la seva gràcia, que s'obté mitjançant els sacraments i la pregària.» La fe té un aspecte fonamental que afecta no sols la ment i el cor, sinó tota la nostra vida.

Proposo un últim element a la vostra consideració. Sant Joan diu que la Paraula, el Logos era al costat de Déu des del principi, i que totes les coses van ser fetes per mitjà de la Paraula, i res del que existeix no va ser fet sense ella (cf. Jn 1,1-3). L'evangelista clarament alludeix al relat de la creació que es troba en els primers capítols del Gènesi, i ho rellegeix a la llum de Crist. Aquest és un criteri fonamental en la lectura cristiana de la Bíblia: l'Antic i el Nou Testament sempre són llegits en conjunt, i a partir del Nou es revela el sentit més profund de l'Antic.

Aquesta mateixa Paraula que sempre ha estat amb Déu, que és Déu mateix i pel qual i en vista del qual totes les coses van ser creades (cf. Col 1,16-17), s'ha fet home: el Déu etern i infinit es va submergir en la finitud humana, en la seva criatura, per conduir l'home i a tota la creació a ell. El Catecisme de l'Església catòlica afirma: «La primera creació troba el seu sentit i la seva culminació en la nova creació en el Crist, la resplendor de la qual supera la de la primera» (n. 349).

Els Pares de l'Església han acostat Jesús a Adam, fins anomenar-lo «segon Adam» o l'Adam definitiu, la imatge perfecta de Déu. Amb l'encarnació del Fill de Déu es dona una nova creació, que ens dona la resposta completa a la pregunta: «Qui és l'home?» Només en Jesús es revela plenament el projecte de Déu sobre l'ésser humà: Ell és l'home definitiu segons Déu. El concili Vaticà II ho reitera fermament: «En realitat, el misteri de l'home només s'aclareix veritablement en el misteri del Verb encarnat. [...] Crist, el nou Adam, [...] manifesta plenament l'home al mateix home i li descobreix la seva vocació altíssima» (Gaudium et spes, 22; cf. Catecisme de l'Església catòlica, 359). En aquest infant, el Fill de Déu contemplat per Nadal, podem reconèixer el rostre veritable, no sols de Déu, sinó el rostre veritable de l'ésser humà; i només obrint-nos a l'acció de la seva gràcia i intentant tots els dies de seguir-lo, realitzem el pla de Déu en nosaltres, en cadascun de nosaltres.

Benvolguts amics, en aquest període meditem la gran i meravellosa riquesa del Misteri de l'Encarnació, per a permetre que el Senyor ens illumini i ens transformi cada cop més a imatge del seu Fill fet home per nosaltres.

IMPREMTA VIRGILI

C/ Ferrers, 1 43003 Tarragona Tel 977 233 251
comercial@impremtavirgili.com • www.impremtavirgili.com

JESUCRIST, MITJANCER I PLENITUD DE TOTA REVELACIÓ

16 de gener de 2013

Benvolguts germans i germanes,

El concili Vaticà II, en la Constitució sobre la revelació divina *Dei Verbum*, afirma que la veritat íntima de tota la revelació de Déu resplendeix per a nosaltres «gràcies a Crist, el qual és alhora mitjancer i plenitud de tota la revelació» (n. 2). L'Antic Testament ens narra com Déu, després de la creació, malgrat el pecat original i l'arrogància de l'home de voler-se posar al lloc del seu Creador, ofereix novament la possibilitat de la seva amistat, especialment a través de l'aliança amb Abraham i el camí d'un petit poble, el d'Israel, que ell elegeix no amb els criteris del poder terrenal, sinó simplement per amor. És una elecció que continua sent un misteri i que revela l'estil de Déu que crida alguns, no per excloure els altres, sinó perquè facin de pont que condueixi fins a ell: l'elecció és sempre elecció per als altres.

En la història del poble d'Israel podem seguir els passos d'un llarg camí en què Déu es dona a conèixer, es revela, entra en la història amb paraules i amb accions. Per a aquest treball, ell se serveix de mitjancers, com Moisès, els profetes, els jutges, persones que comuniquen al poble la seva voluntat, recordant la necessitat de ser fidels a l'aliança i de mantenir viva l'esperança de la realització plena i definitiva de les promeses divines.

I és la realització d'aquestes promeses les que hem contemplat per Nadal: és la revelació de Déu que arriba al seu punt màxim, a la seva plenitud. En Jesús de Natzaret, Déu realment visita el seu poble, visita la humanitat d'una manera que va més enllà de totes les expectatives: envia el seu Fill unigènit; Déu mateix es va fer home. Jesús no ens diu qualsevol cosa de Déu, no parla simplement del Pare, sinó que és la revelació de Déu, perquè és Déu, i ens revela així el rostre de Déu. En el pròleg del seu evangeli, sant Joan escriu: «A Déu, ningú no l'ha vist mai: el seu Fill únic, que és Déu i està en el si del Pare, és qui l'ha revelat» (Jn 1,18).

Vull centrar-me en aquest «revelar el rostre de Déu». En aquest sentit, sant Joan, en el seu Evangeli, ens relata un fet significatiu que hem escoltat avui. En acostar-se a la passió, Jesús reafirma els seus deixebles, exhortant-los a no tenir por i a tenir fe; després estableix un diàleg amb ells en el qual els parla de Déu Pare (cf. Jn 14,2-9). En un moment determinat, l'apòstol Felip demana a Jesús: «Senyor, mostra'ns el Pare, i no ens cal res més» (Jn 14,8). Felip és molt pràctic i concret, diu el que nosaltres també voldríem dir: «Volem veure'l, mostra'ns al Pare»; demana «veure» el Pare, veure el seu rostre. La resposta de Jesús és una resposta no sols per a Felip, sinó també per a nosaltres, i ens porta al cor de la fe cristològica; el Senyor li diu: «Qui m'ha vist a mi ha vist el Pare» (Jn 14,9). Aquesta expressió conté de manera sintètic la novetat del Nou Testament, aquella novetat que va aparèixer a la gruta de Betlem: Déu es pot veure, Déu ha mostrat el seu rostre, és visible en Jesucrist.

Al llarg de l'Antic Testament és recurrent el tema de la «recerca del rostre de Déu», el desig de conèixer aquest rostre, el desig de veure Déu com és, tant que el terme hebreu *panîm*, que significa 'rostre', s'esmenta almenys 400 vegades, 100 de les quals es refereix a Déu: 100 vegades es refereix a Déu, per si volem veure el rostre de Déu. Això no obstant, la religió jueva prohibeix totes les imatges, perquè Déu no pot ser representat com ho feien els pobles veïns amb el culte als ídols; per tant, amb aquesta prohibició de les imatges, l'Antic Testament sembla excloure totalment la possibilitat de «veure» del culte i de la devoció. Què significa, doncs, per a l'israelita *piadó*s, cercar el rostre de Déu, malgrat saber que no pot haver-hi una imatge?

La pregunta és important: per una part vol dir que Déu no pot ser reduït a un objecte, com una imatge que s'agafa amb la mà, ni tampoc es pot posar com una cosa al lloc de Déu; i per altra part, però, s'afirma que Déu té un rostre, és a dir, que és un «tu» que pot entrar en una relació, que no està tancat en el seu Cel per mirar la humanitat des de dalt. Sens dubte Déu està per damunt de tot, però es dirigeix a nosaltres, ens escolta, ens veu, parla, estableix pactes, és capaç d'estimar. La història de la salvació és la història de Déu amb la humanitat, és la història d'aquesta relació de Déu que es revela progressivament a l'home, que es fa conèixer a ell mateix, el seu rostre.

El primer dia de l'any, l'1 de gener, vam escoltar, en la litúrgia, la bonica oració de benedicció sobre el poble: «Que el Senyor et beneixi i et guardi, que el Senyor et faci veure la claror de la seva mirada i s'apiadi de tu; que el Senyor giri cap a tu la mirada i et doni la pau» (Nm 6,24-26). L'espendor del rostre diví és la font de la vida, és allò que ens permet veure la realitat; la llum del seu rostre és la guia de la vida.

A l'Antic Testament hi ha una figura a la qual està connectat d'una manera molt especial el tema del «rostre de Déu»; es tracta de Moisès, a qui Déu va escollir per alliberar el poble de l'esclavitud d'Egipte, perquè li donés la Llei de l'aliança i el guiés cap a la Terra Promesa. Doncs bé, en el capítol 33 del llibre de l'Èxode, es diu que Moisès tenia una relació propera i confidencial amb Déu: «El Senyor parlava a Moisès cara a cara, com un home parla amb un altre» (v. 11). En virtut d'aquesta confiança, Moisès pregunta a Déu: «Deixa'm contemplar, si et plau, la teva glòria», i la resposta de Déu és clara: «Jo faré passar davant teu tota la meva bondat i pronunciaré el meu nom, que és "el Senyor". [...] No podràs veure el meu rostre, perquè el qui em veu no pot continuar vivint. [...] Aquí vora meu tens aquest lloc. [...] Em podràs veure d'esquena; però el meu rostre, ningú no el pot veure» (v. 18-23). Per una part, hi ha un diàleg cara a cara, com a amics, però per l'altre, hi ha la impossibilitat, en aquesta vida, de veure el rostre de Déu, que resta ocult; la visió és limitada. Els Pares diuen que aquestes paraules: «Em podràs veure d'esquena», vol dir: tu només pots seguir Crist i seguint-lo veure per darrere el misteri de Déu; a Déu se'l pot continuar veient d'esquena.

Això no obstant, alguna cosa nova s'esdevé amb l'Encarnació. La recerca del rostre de Déu rep un canvi inimaginable, perquè ara es pot veure aquest rostre: el de Jesús, el del Fill de Déu que es va fer home. En ell es compleix el camí de la revelació de Déu iniciat amb la crida d'Abraham, ell és la plenitud d'aquesta revelació, perquè ell és el Fill de Déu, i és alhora «mitjancer i plenitud de tota la revelació» (Const. Dogm. Dei Verbum, 2), en ell el contingut de la Revelació i el Revelador coincideixen. Jesús ens mostra el rostre de Déu i ens fa conèixer el nom de Déu. En l'oració sacerdotal de l'Última Cena, ell diu al Pare: «He fet conèixer el teu nom als homes. [...] Jo els he fet conèixer el teu nom» (cf. Jn 17,6.26).

El terme nom de Déu es refereix a Déu com aquell que està present entre els homes. A Moisès, davant la bardissa que cremava, Déu havia revelat el seu nom, és a dir, s'havia tornat invocable, havia donat un senyal concret del seu «ser» entre els homes. Tot això troba la seva realització i plenitud en Jesús: Ell inaugura d'una manera nova la presència de Déu en la història, perquè qui el veu a ell, veu el Pare, com diu a Felip (cf. Jn 14,9). El cristianisme —diu sant Bernat—, és la «religió de la paraula de Déu»; però no, «d'una paraula escrita i muda, sinó del Verb encarnat i viu» (Hom. super missus est, IV, 11: PL 183, 86B). En la tradició patristica i medieval s'utilitza una fórmula particular per a expressar aquesta realitat: es diu que Jesús és el Verbum abbreviatum (cf. Rm 9,28, en referència a Is 10,23), la Paraula curta, abreujada i substancial del Pare, que ens ho ha dit tot sobre ell. En Jesús tota la Paraula és present.

En Jesús la mediació entre Déu i l'home també troba la seva plenitud. A l'Antic Testament hi ha una gran quantitat de figures que han desenvolupat aquesta funció, sobretot Moisès, l'alliberador, el guia, el «mitjancer» de l'aliança, com ho defineix també el Nou Testament (cf. Ga 3,19; Ac 7, 35; Jn 1,17). Jesús, Déu veritable i home veritable, no és simplement un dels mitjancers entre Déu i l'home, sinó que és «el mitjancer» de la nova aliança i eterna (cf. He 8,6; 9.15,12.24), «Hi ha un sol Déu; hi ha també un sol mitjancer entre Déu i els homes, l'home Jesucrist» (1 Tm 2,5, Ga 3,19-20). En ell podem veure i conèixer el Pare; en ell podem invocar Déu amb el nom d'«Abbà, Pare»; en ell se'ns dona la salvació.

El desig de conèixer Déu veritablement, que és veure el rostre de Déu, està present en tots els homes, fins i tot en els ateu. I tenim, potser sense saber-ho, aquest desig de veure qui és ell, la qual cosa és, qui és per a nosaltres. Però aquest desig es realitza en el seguiment de Crist, així el veiem per darrere i finalment també veiem Déu com un amic, el seu rostre en el rostre de Crist. L'important és que seguim Crist no sols en el moment en què tenim necessitat, i quan trobem un lloc entre les nostres tasques diàries, sinó amb la nostra vida com a tal. Tota la nostra existència s'ha de dirigir cap a l'encontre amb Jesucrist, per estimar-lo; i, en ella, ha de tenir un lloc central l'amor al proïsme, aquell amor que, a la llum del Crucifix, ens fa reconèixer el rostre de Jesús en els pobres, en els febles, en els que pateixen. Això només és possible si el rostre veritable de Jesús s'ha fet familiar en l'escolta de la seva Paraula, parlant interiorment; perquè en entrar en aquesta Paraula, és quan de veritat el trobem, i per descomptat en el misteri de l'eucaristia.

A l'Evangeli de sant Lluç és significatiu el passatge dels dos deixebles d'Emmaús, que reconeixen Jesús en partir el pa, però preparats durant el camí per ell; disposats gràcies a la invitació que li van fer perquè es quedés amb ells, preparats pel diàleg que va fer abrusar els seus cors; és així que, al final, van veure Jesús. També per a nosaltres, l'eucaristia és la gran escola on aprenem a veure el rostre de Déu, entrem en una relació íntima amb ell; i aprenem al mateix temps a dirigir la mirada cap al moment final de la història, quan ell ens omplirà amb la llum del seu rostre. A la terra caminem cap a aquesta plenitud, a l'espera joiosa que es compleixi realment el regne de Déu. Gràcies.

CREC EN UN DÉU

23 de gener de 2013

Benvolguts germans i germanes,

En aquest Any de la fe voldria començar avui a reflexionar amb vosaltres sobre el Credo, és a dir, sobre la solemne professió de fe que acompanya la nostra vida de creients. El Credo comença així: «Crec en un Déu.» És una afirmació fonamental, aparentment senzilla en la seva essencialitat, però que obre al món infinit de la relació amb el Senyor i amb el seu misteri. Creure en Déu implica adhesió a ell, acolliment de la seva Paraula i obediència joiosa a la seva Revelació. Com ensenya el Catecisme de l'Església catòlica, «la fe és un acte personal: la resposta lliure de l'home a la iniciativa de Déu que es revela» (n. 166). Poder dir que crec en Déu és, per tant, alhora un do —Déu es revela, ve al nostre encontre— i un compromís, és gràcia divina i responsabilitat humana, en una experiència de diàleg amb Déu que, per amor, «parla als homes com a amics» (Dei Verbum, 2), ens parla a fi que, en la fe i amb la fe, puguem entrar en comunió amb ell.

On podem escoltar Déu i la seva Paraula? És fonamental la Sagrada Escripura, on la paraula de Déu es fa audible per a nosaltres i alimenta la nostra vida d'«amics» de Déu. Tota la Bíblia relata la revelació de Déu a la humanitat; tota la Bíblia parla de fe i ens ensenya la fe narrant una història en què Déu condueix el seu projecte de redempció i es fa proper a nosaltres, els homes, a través de nombroses figures lluminoses de persones que creuen en ell i a ell es confien, fins a la plenitud de la Revelació en el Senyor Jesús.

És molt bonic, pel que fa a això, el capítol 11 de la Carta als hebreus, que acabem d'escoltar, on es parla de la fe i es posen en relleu les grans figures bíbliques que l'han viscuda, convertint-se en model per a tots els creients. En el primer verset, diu el text: «La fe és posseir anticipadament allò que esperem, és conèixer realitats que no veiem» (11,1). Els ulls de la fe són, per tant, capaços de veure l'invisible i el cor del creient pot esperar més enllà de qualsevol esperança, precisament com Abraham, de qui Pau diu a la Carta als romans que «va esperar contra tota esperança» (cf. 4,18).

I és precisament sobre Abraham, que voldria detenir-me i fixar la nostra atenció, perquè ell és la primera gran figura de referència per a parlar de fe en Déu: Abraham el gran patriarca, model exemplar, pare de tots els creients (cf. Rm 4,11-12). La Carta als hebreus el presenta així: «Gràcies a la fe, Abraham, cridat per Déu, va obeir i se'n anà cap al lloc que havia de rebre en herència. Abraham sortí sense saber on anava. Gràcies a la fe, va residir com a estranger a la terra promesa, vivint en tendes amb Isaac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. És que esperava aquella ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com a arquitecte i constructor» (11,8-10).

L'autor de la Carta als hebreus fa referència aquí a la crida d'Abraham, narrada en el Llibre del Gènesi, el primer llibre de la Bíblia. Què demana Déu a aquest patriarca? Li demana que es posi en camí abandonant la seva terra per anar cap al país que li mostrarà: «Vés-te'n del teu país, de la teva família i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré» (Gn 12,1). Com hauríem respost nosaltres a una invitació similar? Es tracta, en efecte, de partir cap a la foscor, sense saber on el conduirà Déu; és un camí que demana una obediència i una confiança radical, a la qual només es pot accedir mitjançant la fe. Però la foscor d'allò que és desconegut —el lloc on ha d'anar Abraham— s'illumina amb la llum d'una promesa; Déu afegeix a l'ordre una paraula tranquil·litzadora que obre davant d'Abraham un futur de vida en plenitud: «Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom [...]. Totes les famílies del país es valdran del teu nom per a beneir-se» (Gn 12,2.3).

La benedicció, en la Sagrada Escripura, està relacionada principalment amb el do de la vida que ve de Déu, i es manifesta sobretot en la fecunditat, en una vida que es multiplica, passant de generació en generació. I amb la benedicció està relacionada també l'experiència de la possessió d'una terra, d'un lloc estable on viure i créixer amb llibertat i seguretat, tement Déu i construint una societat d'homes fidels a l'Aliança, «reialme sacerdotal i nació santa» (cf. Ex 19,6).

Per això Abraham, en el projecte diví, està destinat a convertir-se en «pare d'una multitud de pobles» (Gn 17,5; cf. Rm 4,17-18) i a entrar en una terra nova on habitar. Això no obstant, Sara, la seva esposa, és estèril, no pot tenir fills; i el país cap al qual el condueix Déu és lluny de la seva terra d'origen, ja està habitat per altres poblacions, i mai no li pertanyerà veritablement. El narrador bíblic ho subratlla, si bé amb molta discreció: quan Abraham arriba al lloc de la promesa de Déu: «En aquell temps els cananeus eren els amos del país» (Gn 12,6). La terra que Déu dóna a Abraham no li pertany, ell és un estranger i ho serà sempre, amb tot el que això comporta: no tenir perspectiva de possessió, sentir sempre la pròpia pobresa, veure-ho tot com a do. Aquesta

és també la condició espiritual de qui accepta seguir el Senyor, de qui decideix partir acollint la seva crida, sota el signe de la seva benedicció invisible però poderosa. I Abraham, «pare dels creients», accepta aquesta crida en la fe. Escriu sant Pau a la Carta als romans: «Esperant contra tota esperança, va creure i va arribar a ser pare d'una multitud de pobles, d'acord amb el que diu l'Escriptura: "Així serà la teva descendència." Abraham no va defallir en la fe tot i saber que, als seus quasi cent anys, ja tenia el cos esmoreït, com mortes estaven les entranyes de Sara. Al contrari, davant la promesa de Déu, no es deixà endur per la incredulitat, sinó que fou enfortit per la fe i donà glòria a Déu. Estava del tot convençut que Déu és prou poderós per a complir allò que ha promès» (Rm 4,18-21).

La fe porta Abraham a recórrer un camí paradoxal. Ell serà beneït, però sense els signes visibles de la benedicció: rep la promesa d'arribar a ser un gran poble, però amb una vida marcada per l'esterilitat de la seva esposa, Sara; se'l condueix a una nova pàtria, però haurà de viure allí com estranger; i l'única possessió de la terra que se li consentirà serà la d'un tros de terreny per a sepultar-hi Sara (cf. Gn 23,1-20). Abraham rep la benedicció perquè, en la fe, sap discernir la benedicció divina anant més enllà de les aparences, confiant en la presència de Déu fins i tot quan els seus camins es presenten misteriosos.

Què significa això per a nosaltres? Quan afirmem: «Crec en un Déu», diem com Abraham: «Em fio de tu; em lliuro a tu, Senyor», però no com algú a qui recórrer només en els moments de dificultat o a qui dedicar algun moment del dia o de la setmana. Dir «crec en un Déu» significa fonamentar la meua vida en ell, deixar que la seva Paraula l'orienti cada dia en les opcions concretes, sense por de perdre quelcom de mi mateix. Quan en el Ritu del baptisme es pregunta tres vegades: «Creieu?» en Déu, en Jesucrist, en l'Esperit Sant, en la santa Església catòlica i les altres veritats de fe, la triple resposta es dona en singular: «Crec», perquè és la meua existència personal la que ha de fer un tomb amb el do de la fe, és la meua existència la que ha de canviar, convertir-se. Cada cop que participem en un bateig hauríem de preguntar-nos com vivim cada dia el gran do de la fe.

Abraham, el creient, ens ensenya la fe; i, com estranger a la terra, ens indica la pàtria verdadera. La fe ens fa pelegrins, introduïts en el món i en la història, però en camí cap a la pàtria celestial. Creure en Déu ens fa, per tant, portadors de valors que sovint no coincideixen amb la moda i l'opinió del moment, ens demana adoptar criteris i assumir comportaments que no pertanyen a la manera de pensar comuna. El cristià no ha de tenir por d'anar «a contracorrent» per viure la seva fe, resistint la temptació d'«uniformar-se». En moltes de les nostres societats Déu s'ha convertit en el «gran absent» i al seu lloc hi ha molts ídols, ídols molt diversos, i, sobretot, la possessió i el «jo» autònom. Els notables i positius progressos de la ciència i de la tècnica també han induït l'home a una il·lusió d'omnipotència i d'autosuficiència; i un creixent egocentrisme ha creat no pocs desequilibris en el si de les relacions interpersonals i dels comportaments socials.

Això no obstant, la set de Déu (cf. Sl 63,2) no s'ha extingit i el missatge evangèlic continua ressonant a través de les paraules i obres de tants homes i dones de fe. Abraham, el pare dels creients, continua sent pare de molts fills que accepten caminar rere els seus passos i es posen en camí, en obediència a la vocació divina, confiant en la presència benèvola del Senyor i acollint la seva benedicció per convertir-se en benedicció per a tots. És el beneït món de la fe a què tots estem cridats, per a caminar sense por seguint el Senyor Jesucrist. I és un camí alguns cops difícil, que coneix també la prova i la mort, però que obre a la vida, en una transformació radical de la realitat que només els ulls de la fe són capaços de veure i d'assaborir en plenitud.

Afirmar «crec en un Déu» ens impulsa, doncs, a posar-nos en camí, a sortir contínuament de nosaltres mateixos, justament com Abraham, per portar a la realitat quotidiana en què vivim la certesa que ens ve de la fe: és a dir, la certesa de la presència de Déu en la història, també avui; una presència que porta vida i salvació i ens obre a un futur amb ell per a una plenitud de vida que mai no coneixerà la fi.

CREC EN DÉU: EL PARE TOTPODERÓS

30 de gener de 2013

Benvolguts germans i germanes,

En la catequesi del dimecres passat ens vam detenir en les paraules inicials del Credo: «Crec en un Déu.» Però la professió de fe especifica aquesta afirmació: Déu és el Pare totpoderós, Creador del cel i de la terra. Així que voldria reflexionar ara amb vosaltres sobre la primera, fonamental, definició de Déu que el Credo ens presenta: Ell és Pare.

No sempre és fàcil parlar avui de paternitat. Sobretot en el món occidental, les famílies disgregades, els compromisos de treball cada cop més absorbents, les preocupacions i sovint l'esforç de fer quadrar el balanç familiar, la invasió dissuasòria dels mitjans de comunicació a l'interior de la vivència quotidiana: són alguns dels molts factors que poden impedir una relació entre pares i fills serena i constructiva. La comunicació és a vegades difícil, la confiança disminueix i la relació amb la figura paterna pot esdevenir problemàtica; i llavors també es fa problemàtic imaginar Déu com un pare, pel fet de no tenir models adequats de referència. Per a qui ha tingut l'experiència d'un pare massa autoritari i inflexible, o indiferent i poc afectuós, o fins i tot absent, no és fàcil pensar amb serenitat en Déu com a Pare i abandonar-se a ell amb confiança.

Però la revelació bíblica ajuda a superar aquestes dificultats parlant-nos d'un Déu que ens mostra què significa veritablement ser «pare»; i és sobretot l'Evangeli, que ens revela aquest rostre de Déu com un Pare que estima fins al do del Fill propi per a la salvació de la humanitat. La referència a la figura paterna ajuda per tant a comprendre quelcom de l'amor de Déu, que això no obstant continua sent infinitament més gran, més fidel, més total que el de qualsevol home. «¿Qui de vosaltres, si el seu fill li demana pa, li donarà una pedra?» —diu Jesús per mostrar als deixebles el rostre del Pare. «O bé, si li demana peix, li donarà una serp? Així, doncs, si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el vostre Pare del cel donarà coses bones als qui les hi demanen» (Mt 7,9-11; cf. Lc 11,11-13). Déu ens és Pare perquè ens ha beneït i elegit abans de la creació del món (cf. Ef 1,3-6), ens ha fet realment els seus fills en Jesús (cf. 1Jn 3,1). I, com a Pare, Déu acompanya amb amor la nostra existència, donant-nos la seva Paraula, el seu ensenyament, la seva gràcia, el seu Esperit.

Ell —com ho revela Jesús— és el Pare que alimenta els ocells del cel sense que aquests hagin de sembrar i collir, i cobreix de colors meravellosos les flors del camp, amb vestits més bonics que els del rei Salomó (cf. Mt 6,26-32; Lc 12,24-28); i nosaltres —afegeix Jesús— valem molt més que les flors i els ocells del cel. I si ell és tan bo que fa «sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos» (Mt 5,45), podrem sempre, sense por i amb confiança total, lliurar-nos al seu perdó de Pare quan errem el camí. Déu és un Pare bo que acull i abraça el fill perdut i penedit (cf. Lc 15,11s), dóna gratuïtament als qui demanen (cf. Mt 18,19; Mc 11,24; Jn 16,23) i ofereix el pa del cel i l'aigua viva que fa viure eternament (cf. Jn 6,32.51.58).

Per això l'orant del Salm 27, envoltat d'enemics, assetjat de malvats i calumniadors, mentre cerca ajuda en el Senyor i l'invoca, pot donar el seu testimoniatge ple de fe afirmant: «Si mai m'abandonessin pare i mare, el Senyor em recolliria» (v. 10). Déu és un Pare que no abandona mai els seus fills, un Pare amorós que sosté, ajuda, acull, perdona, salva, amb una fidelitat que sobrepassa immensament la dels homes, per obrir-se a dimensions d'eternitat. «Perdura eternament el seu amor», com continua repetint de manera lletànica, a cada verset, el Salm 136, recorrent tota la història de la salvació. L'amor de Déu Pare no defalleix mai, no es cansa de nosaltres; és amor que dona fins a l'extrem, fins al sacrifici del Fill. La fe ens dona aquesta certesa, que es converteix en una roca segura en la construcció de la nostra vida: podem afrontar tots els moments de dificultat i de perill, l'experiència de la foscor de la crisi i del temps de dolor, sostinguts per la confiança que Déu no ens deixa sols i és sempre a prop, per salvar-nos i portar-nos a la vida eterna.

És en el Senyor Jesús, que es mostra en plenitud el rostre benèvol del Pare que està en el cel. És coneixent-lo a ell com podem conèixer també el Pare (cf. Jn 8,19; 14,7), i veient-lo a ell podem veure el Pare, perquè ell està en el Pare i el Pare en ell (cf. Jn 14,9.11). Ell és «imatge del Déu invisible», com el defineix l'himne de la Carta als Colossencs, «engendrat abans de tota la creació [...], primogènit dels qui retornen d'entre els morts», per mitjà del qual «Déu volgué reconciliar-ho tot, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist» (Col 1,15.18.20).

La fe en Déu Pare demana creure en el Fill, sota l'acció de l'Esperit, reconeixent en la Creu que salva el desvetllament definitiu de l'amor diví. Déu ens és Pare donant-nos el seu Fill; Déu ens és Pare perdonant el nostre pecat i portant-nos al goig de la vida ressuscitada; Déu ens és Pare donant-nos l'Esperit que ens fa fills i ens permet anomenar-lo de debò, «Abbà, Pare» (cf. Rm 8,15). Per això Jesús, ensenyant-nos a pregar, ens invita a dir «Pare nostre» (cf. Mt 6,9-13 i Lc 11,2-4).

Llavors la paternitat de Déu és amor infinit, tendresa que s'inclina cap a nosaltres, fills febles, necessitats de tot. El Salm 103, el gran cant de la misericòrdia divina, proclama: «Com un pare s'apiada dels seus fills, el Senyor s'apiada dels fidels, perquè sap de quin fang ens va formar i es recorda que som pols» (v. 13-14). És precisament la nostra petitesa, la nostra feble naturalesa humana, la nostra fragilitat el que es converteix en crida a la misericòrdia del Senyor perquè manifesti la seva grandesa i tendresa de Pare ajudant-nos, perdonant-nos i salvant-nos.

I Déu respon a la nostra crida enviant el seu Fill, que mor i ressuscita per nosaltres; entra en la nostra fragilitat i obra el que l'home, sol, mai no hauria pogut fer: pren damunt seu el pecat del món, com un anyell innocent, i torna a obrir-nos el camí cap a la comunió amb Déu, ens fa fills veritables de Déu. És aquí, en el Misteri pasqual, que es revela amb tota la seva lluminositat el rostre definitiu del Pare. I és aquí, en la Creu gloriosa, on s'esdevé la manifestació plena de la grandesa de Déu com a «Pare totpoderós».

Però podríem preguntar-nos: com és possible pensar en un Déu omnipotent mirant la Creu de Crist? Girant la mirada cap aquest poder del mal que arriba fins al punt de matar el Fill de Déu? Nosaltres voldríem certament una omnipotència divina d'acord amb els nostres esquemes mentals i els nostres desitjos: un Déu «omnipotent» que resolgui els problemes, que intervingui per evitar-nos les dificultats, que venci els poders adversos, que canviï el curs dels esdeveniments i anulli el dolor. Així, diferents teòlegs diuen avui que Déu no pot ser omnipotent; perquè si ho fos no hi hauria tant de patiment, tant de mal en el món. En realitat, davant el mal i el sofriment, per a molts, per a nosaltres, es fa problemàtic, difícil, creure en un Déu Pare i creure'l omnipotent; alguns cerquen refugi en ídols, cedint a la temptació de trobar resposta en una presumpta omnipotència «màgica» i en les seves promeses il·lusòries.

Però la fe en Déu omnipotent ens impulsa a recórrer camins ben diferents: a aprendre a conèixer que el pensament de Déu és diferent del nostre, que els camins de Déu són uns altres respecte als nostres (cf. Is 55,8) i també la seva omnipotència és diferent: no s'expressa com una força automàtica o arbitrària, sinó que es caracteritza per ser una llibertat amorosa i paternal. En realitat, Déu, creant criatures lliures, donant llibertat, va renunciar a una part del seu poder, deixant el poder de la nostra llibertat. D'aquesta manera ell estima i respecta la resposta lliure d'amor a la seva crida. Com a Pare, Déu desitja que esdevinguem els seus fills i visquem com a tals en el seu Fill, en comunió, en plena familiaritat amb ell. La seva omnipotència no s'expressa en la violència, no s'expressa en la destrucció de cada poder advers, com nosaltres voldríem, sinó que s'expressa en l'amor, en la misericòrdia, en el perdó, en l'acceptació de la nostra llibertat i en la crida incansable a la conversió del cor, en una actitud només aparentment feble —Déu sembla feble, si pensem en Jesucrist que prega, que es deixa matar. Una actitud aparentment feble, feta de paciència, de mansuetud i d'amor, demostra que aquesta és la manera vertadera de ser poderós. Aquest és el poder de Déu! I aquest poder vencerà! El savi del Llibre de la Saviesa s'adreça així a Déu: «Perquè ho pots tot, tens misericòrdia de tothom i apartes la mirada dels pecats dels homes, perquè puguin penedir-se. És que estimes tot el que existeix [...]. Tractes amb gran mirament totes les coses, perquè totes són teves, Senyor que estimes la vida» (11,23-24a.26).

Només qui és veritablement poderós pot suportar el mal i mostrar-se compassiu; només qui és veritablement poderós pot exercir plenament la força de l'amor. I Déu, al qual pertanyen totes les coses perquè tot ha estat fet per ell, revela la seva força estimant-ho tot i a tots, en una pacient espera de la conversió de nosaltres, els homes, als quals vol tenir com a fills. Déu espera la nostra conversió. L'amor omnipotent de Déu no coneix límits; tant que «no va plànyer el seu propi Fill, sinó que el va entregar per tots nosaltres» (Rm 8,32). L'omnipotència de l'amor no és la del poder del món, sinó la del do total, i Jesús, el Fill de Déu, revela al món l'omnipotència vertadera del Pare donant la vida per nosaltres, pecadors. Heus aquí el vertader, autèntic i perfecte poder diví: respondre al mal no amb el mal, sinó amb el bé; als insults amb el perdó; a l'odi homicida amb l'amor que fa viure. Llavors el mal veritablement està vençut, perquè l'ha rentat l'amor de Déu; llavors la mort ha estat derrotada definitivament, perquè s'ha transformat en do de la vida. Déu Pare ressuscita el Fill: la mort, la gran enemiga (cf. 1Co 15,26), és engolida i privada del seu verí (cf. 1Co 15,54-55), i nosaltres, alliberats del pecat, podem accedir a la nostra realitat de fills de Déu.

Per tant quan diem «Crec en un Déu, Pare totpoderós», expressem la nostra fe en el poder de l'amor de Déu que en el seu Fill mort i ressuscitat derrota l'odi, el mal, el pecat i ens obre a la vida eterna, la dels fills que volen estar per sempre a la «casa del Pare». Dir «Crec en un Déu, Pare totpoderós», en el seu poder, en la seva manera de ser Pare, és sempre un acte de fe, de conversió, de transformació del nostre pensament, de tot el nostre afecte, de tota la nostra manera de viure.

Estimats germans i germanes, demanem al Senyor que sostingui la nostra fe, que ens ajudi a trobar veritablement la fe i ens doni la força d'anunciar Crist crucificat i ressuscitat, i de testimoniar-lo en l'amor a Déu i al proïsme. I que Déu ens concedeixi acollir el do de la nostra filiació, per a viure amb plenitud les realitats del Credo, en l'abandó confiat a l'amor del Pare i a la seva omnipotència misericordiosa, que és l'omnipotència vertadera i salva.

P. GONZALO NICOLÁS GARCÍA, O.C.D.

el 15 de gener de 2013

A primeres hores del dia 15 de gener, moria a Tarragona, quan no havia fet encara 73 anys i després d'una llarga malaltia, el P. Floripondio Nicolás García, en religió, Gonzalo de la Virgen del Carmen.

El P. Gonzalo, havia nascut el 22 de març de 1940, a la localitat lleonesa de La Aldea del Puente. Aviat canvià les terres lleoneses per les andaluses donat que el 9 de novembre de 1951, ingressava al Col·legi Teresià de Còrdova. Sense tardança es vestí l'hàbit descalç del Carmel, en el Convent carmelità d'Úbeda, el 26 de setembre de 1955. Un any més tard, el 27 de setembre de 1956, feia Professió Simple en el mateix Convent santjoanista, fins a consagrar-se amb la Professió Solemne, definitivament i de per vida, el 1962, en el mateix Convent.

Fou ordenat per al ministeri de prevere a Monachil (Granada) el 15 de març de 1964, iniciant immediatament el servei pastoral dins la Província del Sant Àngel dels Carmelites Descalços d'Andalusia i amb diferents destinacions: Còrdova, San Fernando, Còrdova novament, Las Ermitas, Sevilla i Còrdova per tercera vegada.

Gran part del seu treball i el més recordat, fou l'acadèmic, desplegat en el Col·legi de la Mare de Déu del Carme (Virgen del Carmen) de Còrdova en el qual, com a Llicenciat en Filologia clàssica, exercí com a professor de Llatí, Grec, Lingüística i Filosofia en períodes diversos, esdevenint igualment Prior del Convent i Director del Col·legi.

Des de finals de novembre de 2007, el P. Gonzalo que, per prescripcions mèdiques s'havia instal·lat al Baix Penedès, col·laborava pastoralment amb el rector de la Parròquia de Sant Cristòfol de Cunit i, més concretament, a la tinença de l'Assumpció de Segur de Calafell; també oferia el seu ministeri sacerdotal a la comunitat de Carmelites Missioneres Teresianes del Vendrell. Cinc anys de servei desinteressat, que li agraïm, a l'Església de Tarragona. El funeral, presidit pel Sr. Arquebisbe, fou el mateix dia 15 de gener, al caient de la tarda, a l'església de l'Assumpció de la Mare de Déu de Segur de Calafell.

Reposi en la pau de Crist!

MN. FRANCESC BENET I MARIMON, PVRE

el 25 de gener de 2013

Mn. Francesc Benet i Marimon traspasà d'aquest món al Pare, amb 79 anys d'edat i 54 de presbiterat. Nasqué a Rocallaura, a la comarca de l'Urgell i arxipresat d'Urgell-Garrigues. Havia nascut el 10 de febrer de 1933, i morí el 25 de gener d'enguany a l'Hospital de Sant Joan de Reus, on havia estat ingressat.

En Mn. Francesc es manifestà aviat la vocació presbiteral i per això ingressà al Seminari Pontifici de Tarragona per tal de cursar els estudis eclesiàstics. Durant aquests ja aflorava la seva bonhomia i es manifestava l'esperit emprenedor. El cardenal Benjamín de Arriba y Castro, arquebisbe de Tarragona, l'ordenà prevere a la capella major del Seminari el 26 d'octubre de 1958.

La primera destinació pastoral fou com a vicari de la Parròquia Prioral de Sant Pere Apòstol de Reus des d'on passaria com a rector, a la Parròquia de Santa Maria de Capafonts, amb la que hi anaven vinculades les parròquies veïnes de Sant Pere ad vincula de Mont-ral i de Sant Andreu de Farena.

El 4 d'agost de 1969 prengué a càrrec la Parròquia de Sant Salvador de Rocafort de Queralt des d'on, estengué el ministeri a les Parròquies de Sant Joan Baptista de Vallverd de Queralt i de Sant Joan Baptista de Biure de Gaià. Fins a la seva jubilació, el 3 de juliol de 2007, en tingué la cura i responsabilitat.

També del 1970 al 1998 tingué a càrrec les Parròquies de Sant Jaume de Passanant i la de Santa Maria de la Glorieta, amb els agregats de Sant Blai del Fonoll i La Sala. En jubilar-se fou adscrit a la Parròquia de Crist Rei de Reus, ciutat on darrerament ha viscut amb una germana seva.

Durant el període de Rocafort de Queralt, a la Conca de Barberà, endegà la recuperació i la rehabilitació de l'ermita de la Mare de Déu dels Prats de la Guàrdia dels Prats. Però, amb tanta o més dedicació, cal associar-lo a la tasca rehabilitadora i restauradora del Tallat, l'antic Priorat cistercenc del Monestir de Poblet, ubicat al cim de la serra del Tallat, a la partió comarcal de l'Urgell i la Conca, a la seva Rocallaura nadiua. El seu esforç i dedicació, cercà de recuperar-ne els espais i les pedres del monument, que l'expoliació i la incúria del temps, havien deixat en total abandonament. *Sigueu vós sa protectora, Mare de Déu del Tallat!*

Amb el seu impuls, l'Associació d'Amics del Tallat té cura del lloc i manté viu el romiatge i aplec, al que acuden una munió de devots de la Mare de Déu. La trobada es fa cada any el penúltim diumenge d'agost.

Reposi en la pau de Crist!

